2

3

5

131 H26

Anno . 1645 .

REVERENDIS,
NOBILILIBVS, DOCTISSI=
MIS, CLARISSIMISQVE

D.D.

Qui autographum suum huic
albo inscribere non dedignantur.

Scribite magnificas (petitur sublime) libello
Audaci prodire manus radiantia sacli
Lumina, sceptriferae diademata regia terrae.
Pascitur indigni, quia munera tanta, voluptas
Intuitu solo manuum. Si posita scriptor
Non erit, extincti saltem scriptura manebit.

Jacobus Heyblocq.

KONINKLIJKE
BIBLIOTHEEK

De Drift tot Poëzy verwacht Apólloos zeegen.
De Muzen wenken, maer Parnas is hoogh en steil:
Wie zijnen tóp bestygdt ontfangt een krans van veil.
De kunst en eerkrans word door moeit en vlyt verkreegen.

Aan den Heer Jakób Heiblók, Godtgeleerde, Poëet, en Leermeester der Latijnsche taale, t' Amsterdam

Zy noemdt dit boek een beedelboek,
Om dat gy juist, door heusch verzoek,
Van dichters, Schilders, en Geleerden
Wel wilde, dat zy van haar handt,
Of aldoorsnuffelendt verstandt,
Een dicht, een print, of sprenk Vierden.

Als ik myn Poëzy en dicht
Eens meen te geeven in het licht,

Zoo

Zoo zal de tytelplaat, wat bunnen
Te vinden is, aan yder een
Vertoonen dat 't is alleen,
De Rÿmschool van de Zanggoddinnen.

Nu ik deez' blaaderen doorzoek,
Zoo dunkt het my dat voor dit boek
Deez' tytel niet zou kwaalyk passen,
(Vergeef het my indien ik dool)
Dewyl dit is der eersten school,
Daaröm heb ik 't hier in gaan lassen.

In Haarlem. 3 Meÿ. 1661.

F. Snellinx.

Justus Fide Vivit.

IAKOB, pryst ghy eeuwigh werck,
Bouw geen huis, veel min een Kerck
Op den veengront van elcks zin:
Want die gronden zachts in;
Schoon men hout noch HEIBLOCK spaer.
Veengront dreigt u met gevaer.
Bouw dan liever op een rots,
Sel en afgront zelf ten trots..
Bouw gerust op gront van steen,
Tytgemeen en plaetsgemeen.
't ALTYT en het OVER-AL
Vreezen storm noch zwaeren val.

t'Amsterdam. 1645. J. V. Vondel.
den 3en van Oegstmaent.

Modesta est tuta Theologia.

Heijblok, 'k hoor my wel te schamen
Dat ik my zoo zetten derv'
onder deez' doorluchte namen:
Maar papier verschiet geen vert.
Daarom volg ik noch van verre
op het licht der letterstarren.

R. Anslo.

7den van oegstmaandt
1647 Amsterdam.

Vix ex aequo Dii favent, pesora merenti
immerenti meliora largiuntur.

Damnabit nostros forsan sapientior ausus,
Et peraget dextrâ me sibi teste reum.
Numina magna sequor mundi dum ductilis umbra,
Vltimaq; ignotum pagina nomen habet.
Accipe: semoti dextrae junguntur amici.
Accipe: sic animi foedera certa damus.
Et volui parvo testari foedera scripto:
Seu crimen merui, seu meus errat amor.
Vt simulac avido versas hanc lumine chartam,
Te memorem faciat litera scripta mei.
Dum procul excelsas lasso pede tundimus Alpes,
Romaq; septeno colle moratur iter:
Priscaq; Romulei servant quaecunq; nepotes,
A patriâ profugum nos sibi sede tenent.
Tum quoq; quis: nigris cum me mors Manibus addit,
Quae scripsit manus haec, est modo nulla manus.

Praestantissimo ac ornatissimo Juveni
Jacobo Heyblocq: Amstelodamae: S.S. Theologiae
Scripsi
Arnoldus Montanus.
1645. Lugd. Bat.

14

Fide larens injustus moritur.

Gods woord schiep al wat is; bout vry op zulke gronden
Een Tempel daermen straft der weyfelaeren zonden:
Ontziet hem, tyd, noch plaets, in spyt van kap of stool;
En wie dit ~~[illegible]~~ anders wil bericht die in Gods ~~[illegible]~~ school.

Amsterd den
7 decemb. 1651.

Jakob Heiblocks Dienaer
M: G: Tengnagel.

Semper faciendum quod factum
vellemus novissimè.

Ornatissimo Juveni Jacobo
Heiblotio affectum testatur, &
benevolentiam omnem cum voto omni genere
felicitatis Lugd. Bat. prid. Eid.
Jul. Ao 1 c XLV.

Fridericus Spanhemius.

17

Doctissimo, et ornatissimo Iuveni
Iacobo Heiblocq: amico inte
gerrimo.

Mulciber id Caelis, quod nos praestamus in albo
Et mente et pedibus claudicat usque suis.
Mens dum nostra, tuis versatur laudibus, aegre
Claudicat, ingenio deficiente suo.
Scilicet Herculeam, decus est, vel tollere clavam
Quodq: alius potuit, sat voluisse mihi.

Invitâ Pallade.

Isaacus Le Maire.

1645.

18 Res sacka Poëta est, neq canere prius potest, quam Deo plenus. Plato. Dial. 2. de Repub:

Tunc se homines ostendunt Dei sobolem, cum dignum Poëtæ nomine carmen emittunt. Sockates apud Plat. in Ione.

AAN Do: JAKOBUS HEIBLOK.

Sy zyt geen Orfeus, nóch geen heidenschen Amfiön
Die 't woeste volk weleer tot reeden brengen kon:
Maar kristenschen Apóll, wiens Pindus hoogt is Siön
Het waater der Jordaan een zuivrer Rengstebron.
Als gy uw lippen roert zoo zyt gy een beschat der
Van Godts verbórgentheen, en zaalig zondens traffer.

In Haarlem. 3 Mey. 1661. F: Snellinx.

Doctiss.o Ornatissimoq; Juveni
D. Jacobo Heÿblocq,
Amico meo familiarissimo.

Qualis amicitiæ præbet tibi dextera signum,
Talis amicitiæ dextera signa dabit.
Nam mea, dum vestris inscribit sÿmbola chartis,
Inscribat chartis sÿmbola, vestra meis.
Stabit amicitiæ hic firmo fœdere fœdus,
Dum jungit dextras utraq; charta manus.

Andreas Winckelius.

18. Jul: 1645.

Aen Dom.s Jacobus Heyblock

Blockt vierich tot Godts Heÿl:
Heÿt onverwickbre Gronden,
en heft niet al t'Steÿl,
de ladder, in t'verconden
van s'Oppersten besluÿt.
mÿdt t'al nau keurich siften,
in t'duÿstere geuÿt:
der Heyligs geschriften.
fockt vreed, en liefd, mÿt Hoon
en tracht na t'eeuwich. Loon.

Leÿden, 1646 den
19 van Bloeimaent

Ger.t A.r Coninck

Ad Ornatissimum Juvenem, Jacobum Heÿblocq.
S. S. M. Cand: Lugduno-Batavorum discedentem. 1646.

Wie eÿst gehult met Lauwer-groen,
een netel bÿ Apolloos-blaren?
Wie daaght een krekel om ten noen,
sigh met Latonaas kroost te paren?
Hÿ ist wien anders niet en haaght,
Dan met op steÿgerende stappen
Te kussen de beplüÿmde maaght,
En treen op Pallas ambertrappen.
Het is de Zuÿl waar op gevest
Sÿn vrientschaps onverwrikbre bogen,

O Pylades.

O Pylades hier is Orest,
Die ook voor u de doot sou dogen.
So vast gestrikten vrientschaps lijn,
Wort die gesloopt door u vertrekken?
Neen 't hert sal bij het uwe sijn,
Ook als een sark dit rif sal dekken.
Vergeeft mij so door rou vermant,
En duijm, en vingerlit, verstijven.
Vergeeft mij so mijn lame hant,
De rest als nu u schuldigh blijven.

Tuus ille, (o Amicorum suavissime)

Martinus J. Lydius

Leydæ Anno 1646
22 Maij:

את האלהים ירא ואת מצותיו
שמור כי זה כל האדם :

Ἑνὸς τούτου ἐστὶ χρεία.

Tot Batavos inter pictores atq; poëtas,
Plurimaq; Aönü lumina dia chori,
Cur tibi non visi non visus amicus amici
Transmitti obscurum per mare nomen aves?
Unus an innumeros strepat anser ut inter olores?
Commendetq; magis nostra tot umbra faces?
Hæc sint qualiacunq; : Tibi voluisse placere,
Perplacet; hoc mentis pignus amantis habe.

Viro literatissimo
D. Jacobo Heyblock SS. Min. Cand. scholæq;
Amstelodamensis Conrectori
Henr. N. Daventræus V. D. M. in Eccl. Leowardiæ

Leowardiæ Maji 16.
a°. 1664.

op de selfde Trant

Ter eeuwiger ghedachtenis van de Eerwaarde, seer gheleerde J. Martinus Jo. F. Lydius, godzaliglyck in den Heer ontslapen Tot ouwdewater 1651. 4to eidg octobr.

Uw' lauwer tot benyden groen
Draacht nu, helaas! verdorde blâren;
't ~~Hetonsterfflyk~~ deel yld' om ten noen
Sich met haar bruydegom te paaren.
Niet is 'er dat u meer behaagt,
Dan al het aardsch voorby te stappen,
Ghy schuuwde het strelen van een Maagt
Op Hymens blyde bruyloft trappen.
Nu is uw' heyl op godt gevest
Om hooch op 's hemels blaauwe boogen.

Hoe! is 't

Hoe! is't voor Pylades, Orest'?
Dat ghy de doot gaat onder d'oogh.
Neen voor u self. Die staale lyn
Van suyvre liefde aan twee te trekkh,
Dat sal by my onmoog'lyck syn.
Geen wolck en kan die son bedeckh.
Uw lichaam door de doot vermant
Wort wormen aas, uw' leen verstyven;
Dat, so ghy kunt, myn rechterhant,
'k sal evenwel de uwe blyven.

Dilectissimo suorum familiarium cum viveret, et post obitum ipsius, sanctè et candidè cultæ amicitiæ memor
mæstissimus posuit Jac. Heybloeg

Pridie Eidus Decembres. Anno 1651

26 Belofte ghedaan van d. Lydius in eenen vers op syn E.
van my ghemaackt achter een disputatie tot Leyden.
de laatste woorden van het vers in de welcke ick beloofde
voor d. Lydio te sullen sterven, luyden aldus:

Immemor haud tui
Vixisse delectabor. adsum
Pro Lydio moriturus
Heyblocq..

Antwoort op het voorgaande, als d. Lydius ghestorven en begraven
was eer ick de tydinge daar van heb ghekregen.

Men toetst een vriend in noot. beloften maken schult.
En eyscht ghy rekening? ick bid u hebt ghedult.
'k beloofde t leven voor myn vrient te sullen derven.
Ick wist niet dat ghy stierft, hoe kost ick voor u sterven?

Jacobus Heyblocq.

Weder-antwoord aan den Geleerde, Trouwvaste. D. Heijblok
Ter sijn Contschulding

„Beloften maken schuld, men toetst een vriend in nood;
Dan Borg-tocht vint geen plaats in 't schuldboek vande dood.
Wat klaagt gij Pylades? Meer doet ge dan uw pligt;
Mijn Broeder is niet dood, hij leeft in uw gedicht.

N. J. Lydius,
broeder des overledenen.

2 28

Dank,
Aan den Eerwaarden, seer Geleerden Heer
D. Jacobus Heÿblocq,
over sÿn gedicht ter ewiger gedachtenis
van mÿn Broeder
Martinus Joh. Lydius
inden Heere ontslapen 1651.
Op den vorigen trant

Wie dekt mÿs droef Cypresse-groen
Met zegenrÿke lauwer-blaren?
En brengt Alcest', herzield, ten noen

Om met Admetus voeder te paren?
Wiens schets van trouwe vriendschap haagt,
Hij soek s' in Heyblocq na te stappen,
Wiens Min, meer minsaam dan een maagt;
Treet boven 's werelds vrankel-trappen.
Heeft Orpheus 't onderaards gewest
In Thracisch lier-gesang gebogen?
Dit 's meer: Hij ewigt sijn Orest'
In sang, die 't sterven noid sal dogen.
Soo vastgesnoerden vriendschaps lijn,
Geen Atropos aan tween kan trekken:

30 Wie doet mijn tranen perlen sijn?
Mijn rouwgewaad met zoud bedekken?
Wie heeft Orestes dood vermant?
Sijn naam gestut voor droef Estijven?
Dank Pylades uw wijse hand;
'K moet u mijn Broeder schuldig blijven.
Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρα, ἄλλοτε μήτηρ.

Nikolaas Lydius.

Op de Frant van 't Voorgaan
Overtafsterven vande Selfde aan
Mijn Heer, Mijn Heer Jacobus Hei-
blok Tot nader verband van onse heilige
vrundschap

Den 16e Februari 1652 in Amsterdam.

Wat geest sal nu met Laure-groen
En noit Swelkelijke blaaren,
Onsterflijk krone 't Hoort, wiens Noen
Was deugd en Wijsheid t'saam te paren.

Ten is geen groen dat hem behaagd,
Nog lof van hooge Wijsheids-stappen:
Hij kust de Sone van een Maagd,
En lagt des Werelds Wankel-trappen.
Zijn Siel is op den Suil gevest,
Die kragtig stut des Hemels bogen.
Hoe sugt dan Pylad' om Orest'?
Die nu sijn Heiland heeft voor d'oogen.
O Goddelijke Vrundschaps lijn,
Om reine liefde t'saân te trekken!
Soo'k aan u mogt een derde sijn,
Geen nevel kon mijn vreugd bedekken:

Maar t'wijl de Dood Orest' vermand,
Soud dan in u dat Sap Ustijven?
Neen Pylades, siet daar mijn hand,
'k Sal in sijn plaats Orestes blijven.

Joannes ns

Op de selfde Trant.

Weck met het viese laure-groen,
Weck met Apolloos dorre blaaren,
Hem, die wel eer sich pleegh ter noen
Met Pallas of Apoll te paaren,
Een zaake nu ter waereld haagh,
Maar tracht met ongewoone stappen
De Soon te volgen van de Maagd
Op't spoor van 's heemels heilge trappen,
Om hem, die d'aarde heeft geweest
En 's heemels wonderlyke boogen,

36 Te looven eeuwighlyk. Oreht!
Oreht! Sdwynt ghy soo uit d'oogen
Van Pylades? en sal de lyn
Van liefd en vriendschap door 't Strekken
Zescheurt syn? neen. dat kan niet syn.
Want eenmaal sal het vleesch weer dekken
Uw eedle ziel, die nu Smand
Het vleesch laat als een blok Styven,
Dan sullen uw' en myne hand
In eeuwigheid Seenigd blyven.

In memoriam ejusdem rogatu D. Jacobi
Heiblocq lubens apponebam
Gulielmus d'Amour.

Slotis Pridie Idus Novemb. MDCLIV.

Graffschrift op de voorige trant.

Hier rust hy, die met laure groen
Bekroont, en lieffelyke blaaren,
Been beeter spijs vond in syn noen,
Als dat syn ziel met God mocht paaren.
Zy, dien de waereld noyt behaagd,
Maar steeds met ongemeene stappen
Socht d'opgesmukte waereld maagd
Selfs in de waereld te Strappen.

Die noyt aan 't aardsche was gerecht,
Maar hem soo aanhingh, die de boogen
Des heemels draaght, dat al de rest
Verfoejelyk was in syn oogen.
Die altoos yverd' om de lyn
Van liefd en Godsdienst tsaam te trekken.
Hoe soud' hy niet in vreughde syn?
En sonder schroom syn hoofd ontdekken?

Hoewel

39

Οὐχὶ τοὺς μισοῦντάς σε, Κύριε, ἐμίσησα;

Constanter.

Viro erudito
Jac. Hierblocio
bencuol. test. adscripsi
Constantinus Hugenius
à Zulichem.

Hag. Com. XI. Cal. Oct.
CIↃIↃCLX.

Μηδὲν ἰδὼν κοσμικῶν ἐμπαθὲς ἔχειν.

Si mihi tam facili fluerent mea carmina venâ,
Quam tibi, quem fovit Musa venusta sinu:
Dulci pro meritis canerem modulamine versus
Dignos & gratos docte Poeta tuis.
Sed mihi difficilis veram natura negavit,
Et meus Castalias rarius hausit aquas.
Raucus at ut suaves interstrepit anser olores.
Affectu ingenij damna refero mej.
Respice cor nostrum, versus non respice nostros,
Supplcat ejus amor quod mihi Musa negat.
Tale tuo nostrum semper stet nomen in albo.
Ingue albo maneant nomina vestra Dej.

Viro Erudito ac amico ab antiquis D. Jacobo Heiblocq sic rogatus & tubens antiquum affectum testabar

Amstelodamj ipsis nonis Octob. CIↃIↃCLX

Laurens Laurentius
Vincenti Laurus

Jesa. VIII. 20.

לתורה ולתעודה :

II. ad Cor. IV. 7.

Ἔχομεν τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ᾖ τοῦ θεοῦ, καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν.

Vectigal magnum est pietas cum mente modesta,
Commoda quæ sortis novit amare suæ.

Reverendo & Doctissimo viro, Dn. Jacobo Heiblocio, SS. Ministerii Candidato dignissimo, & in Celebri Gymnasio Amsterodamensi Ludimagistro præstantissimo, in testimonium officiorum apposuit Groningæ Non. Mart. ann. a quo Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκὶ 1659 Abdias Widmarius V.D.M. ac S.Th. D. & P.

Doctissimo viro D. Jacobo Heÿblock,
S. S. ministerij candidato, et Scholæ
Amstelredamensis præceptori egregio:

Si quæris quantum valeat fistuca struendis
ædibus, Amstelij respice tecta soli.
mira cano sed vera cano, telluris Atlantem
se præbet trunci pulsibus acta strues.
nempe paludosus tremeret sub pondere fundus,
ast ope fistucæ cedere nescit humus.
sic vigor ingenij nullo fulcimine nixus
lubricus incerto poplite carpit iter.
ars animos fulcit, studijsque imbuta iuventus
stare suis pedibus cum ratione valet.
felix ergo schola est cuius fundamina ponit
Heÿblock, fistucæ nomen et omen habens.

v id. octob. cIↃ. IↃc. Lx.

Jacobus Clerquius
eccles Amstelredamensis.

Εὐπορίας γνωστικῆς μήτηρ ἡ ζητητικὴ ἀπορία. 47

In silentio ac spe fortitudo.

Ideo hodie laborat Philosophia, quoniam multi Philosophari sustinent, antequam sciant, quid sit Philosophum esse.

Tu ô Deus miserere Scholarum!

Viro et Reverendo, et ultra Scholam docto Dn. Iacobo Heibloeq, pauca haec, prolixi affectus testandi ergo, simul prospera quaeque apprecando, scribebat Groningae Frisiorum d. 11. Martij ⅌ CLIX.

Mart. Schoockius Log. et Phys. Prof. ord. in A. [illegible] Gron. et Ommel.

48

In het Stam-Boek, van den
Hoog-geleerden Hr. en
Hoof-vrugtige Poeet: Do Jacobus Heijblocq;
Onder-wijzer der latijnsche-taal,
en Cand.t in de H. Theologie,
't Amsterd.

De brave taal-kund draaft langs 't hoor van ewigh-
en komt de dicht-kunst haar dan mildelijk om-ar'men,
zoo duijkt ze door geen tijt, noch nijt, noch doodt uit stoff
zij zullen steets elcaar op-queken en ver-warmen.
wel hen! die van deez twee zeer rijk begunstigt wert,
en poogt zijn gaven aan stantvaste deugt te paren:
Hij haijt zich zelfs een grout, die nooijt door grout en wert,
en slaat den weder-galm van Davits toon en snaren!

Als Heyblocq die de konst met gemels Amber stoost
En komt op Pegazus, noch Hipocreen te passen.
Nooyt wert zijn peer tot de Dicht-kunst uijtgedoost
Hij bouwt een tweed' Atheen aan Amstels zilte plassen

Ik tragt VEER der
Cornelia vander veer.

Aen de zoom van t 7
den 4 Jannetto
1666
Amsterdam

WG

50

Aan de heerestaaten van hollandt
toen de twist de steeden teegen:

Beschermt ons landt, in vreê, o vaaders! voor kralleelen.
De twist is op de been. de vbonden die de staat,
door burgerkrijgh, ontvangt, zijn door geen tijdt te heelen;
En schoon ze heelzaam zijn, de teekens van het quaat,
Behouden eeuwigh standt, tot schennis haarer leeden.
Ey vaaders, leer de twist: want eendracht bout de steeden.

den 26 van Wiedemaant. Jan Vos.

1650. In Amsterdam.

Summo nulla Deo, vigilanti nulla Magistro,
nulla potest tradi gratia digna Patri.

Hosce versiculos,

unà cum brevi hac applicatione, ut, cum Deo primum et Parentib⁹ talis gratia debeatur, Deo totô vitæ tuæ tempore, et Parentib⁹ quamdiu ipsis vita suppeditabit, gratiam istam referre pro virib⁹ coneris; Cumq; non nisi vigilantib⁹ Magistris talis gratia competat, ut vigilans, ut cæpisti, esse pergas, atq; ità gratiam expectes, si non ab hominib⁹, apud quos gratia hoc tempore exterminata esse videtur, saltem à Deô, qui vigilantiam tuam neutiquam irremunerata relinquet,

huic libello inserui Joannes Montan⁹,
non moris tantum, sed et amoris ergò,
Annô CIƆIƆCLVII, XVI Cal. Aprilis.

Quikje,

Aan den meerwaarde Hooggeleerde
Latijnschen Leermeester
D° Jacobus Heyblok.

Gy noemt u Boek, een Bedel-boek,
En eyscht met vriendelyk verzoek,
Der Vrienden Gift, en milde gunst;
Ter eeuwiger gedacht om zuns:
Doch Heyblok, zou het qualyk staan
Dat hier een Klapje stond voor aan?

W: Schellinks.

Amsterdam 1660
Den 20sten van Winter maant.

perge Vigil moneo, tantisque Laboribus insta; 55
hora quietis erit, cum tua fata volent.
Nostra manus veteris nihil est nisi pignus amoris,
et mea te soboles, cum Patre, grata colit.
Pangimus hoc versus, et pingimus ambo Libello;
pango Pater, pingit filius, ambo colunt.
parte alterâ filium pingere subeo. Jacobus Quina. I.V.D.
Amstelodami.
19 augusti 1666.
Qui se fie au Seingneur mettant en Dieu son bien,
O quil est bienheureux! mais Qui-n'a Dieu n'a rien.

Pie ac prudenter.

In signum erga hunc eximiae spei
iuvenem Jacobum Heyllocq S.
theologiae studiosum Amstelodamensem haec lubens scribebam Lei-
dae 16. January 1645

Johannes Polyander a
Kerckhoven

57a

P. C. Hooft :

De vorsten boven dien noch niet gerust van zeest
in d'onderpriesters, die men meest uit mannen leest,
behouden aan zich zelf 't bewijzen der genaaden,
en willen dat zij straf doen over de misdaaden.
zoo dat van hunner handt een mensch niet vordring smaakt:
yeder paap ontzigh; maar niemant aanhang maakt.

t'Amsterdam. 1647.
den 10den van Hoÿmaandt.

Geeraardt Brandt, de jonge.

lofdicht . toegeeijgent aen Sinieur 57b
Claes Teunissen trinckter Meester
vande musijck

doorluchte Felix die in u wel musijka
orpheus treft int ooghen gaet zijn dingen met
tot u wel eerlijck lof die ons stelt hoort gerbagen
in Amstelwallen die de Croon van Const u draegen
de faem Sbreijt u lof tot in des hemels saet
daer de engelen loven godt met alle musijkaet

Jewis Dirckz Block 1661 den
9 December

60 Aenden eerwaerden en welgeleerden
Domine Jacobus Heijblock.

Hier toont ons Rembrant hoeden ouden Simeon,
Met vreucht, sijn heijlant en Messias neemt in d'armen;
En nu omt sterven wenst, wijl sijn genaden son
Verschenen is, die alle menschen sou beschermen
(Vertrouwend' wast op heen) voor d'hel en eeuwige doot:
T' welck leert, dat vromen voor het sterven gants niet vresen
Want tis der bosen schrick, der goeden hulp in noot;
Wat kan ô Heijblock dan ons troost elijcker wesen.

AL

Anno 1661
den 30 maert

Rembrandt

62

Amico meo ab antiquis, D.D. Jacobo Heiblocio. SS. M. C.
Præceptori præcipuo, nec non Poëtæ egregio.

63

Θεμέλιον ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι, παρὰ τὸν κείμενον,
ὅς ἐστιν Ἰησοῦς ὁ Χριστός. Lad Cor: 3: versu, 11.

Die zijne handen slaat, en rokt
Aan d' Heijblok der Onsterflijkheit
Godts Woort, van hoger handt geleit,
Heeft wel geheit en wel geblokt.

Op zulk een Grout als Jacob legt,
In huis, in School, en in de Kerk,
(Een Hemelsch loon volgt Hemelsch werk)
Werd Jacobs Erfdeel opgerecht.

Zodaangen huis zal blijven staan,
Smits 't, in stee van steen en hout,
Op Petri Petra is gebout,
Als d' hele Weerelt zal Vgaan.

verte

Want hoop, Geloof, en liefde, op Een,
In Een, tot Een, die door zijn woort
Bragt alle ding in wezen voort,
Vuurs hout, en staal, en steen.

Signum in Amicitiæ, Jacobe, en dextra fidesqß.

Ao. 1661: 4 Novemb:
Amsteldam:

P. Dubbels.

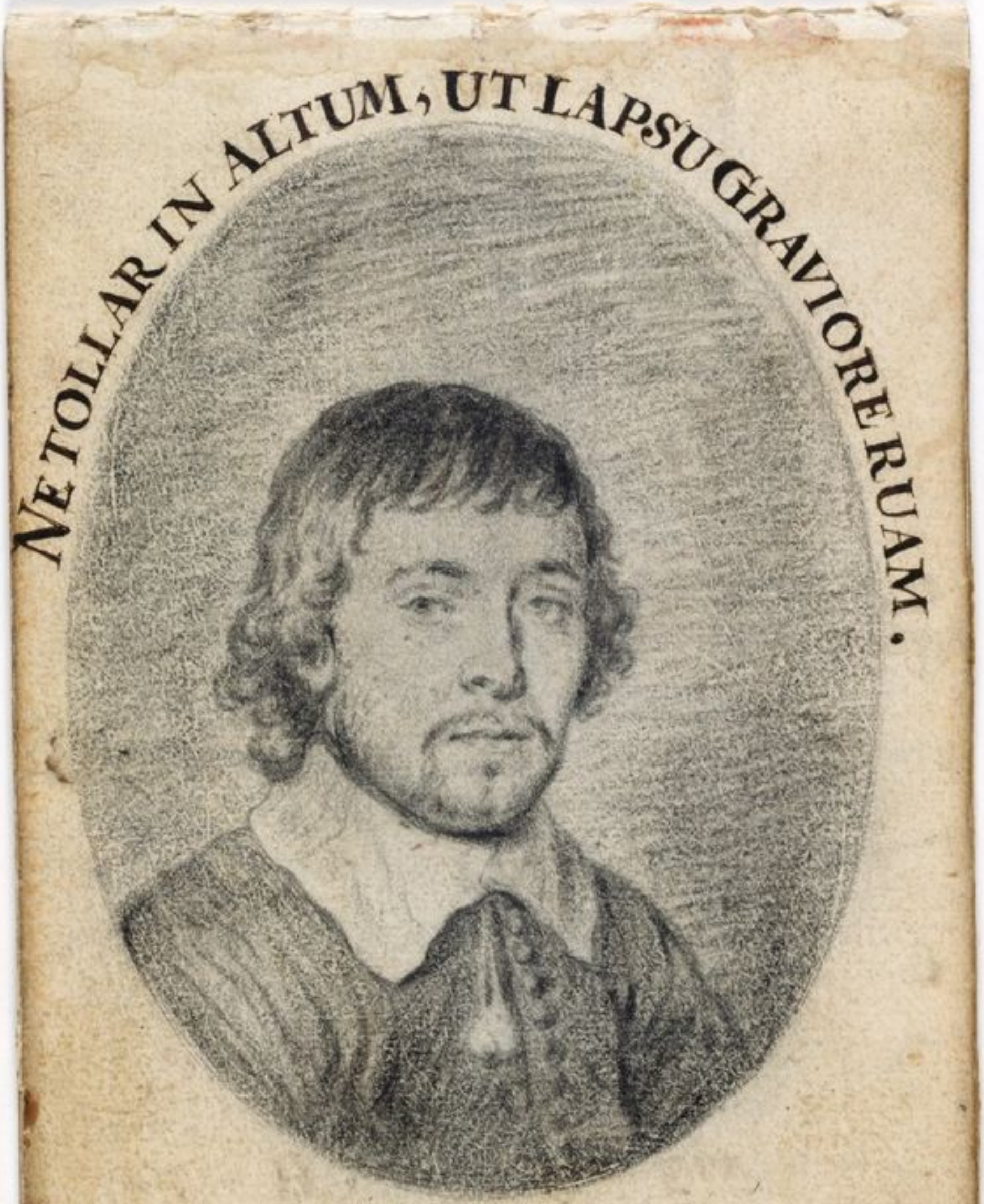

Iacobus Heyblocq
S.S. Min: Cand:
Pædagogus publicus
Amstelodamensis.
Ao 1650.

Ieems van Brust
Sit te Rust

Ick snijck een pypje Necotianus,
d'wijl mijn volck gestadich Heÿt
aen de Heÿ van Meekerinus,
die hij voor ons heeft bereÿt;
op eenigront met Kool gebaeden,
't zijn ons grootste viandts Claeden,

Viand die de Mat belegerme,
met de Val [illegible] Palissaed,
(Wijs Keert met 't wa') dat men kermt
des jnwoonders door soldaet.
't Heÿ Block doet ge grootste wonder
Want ge [illegible] ge bovenst 'onder

P. Waterpas.

t'amsterdam, jn S. grey: Scopo
den 26: febr: 1652.

Hernijt Beer

Symbolorum conjugium.

Quorum alterum aversa exhibet pag.
Ne tollar in altum, ut lapsu &c.
Alterum, antrorsum pagin. abhinc 37.
O quam contemta res est homo, nisi &c.

Quid tam sollicite grandia volvimus?
Elatique animo, nos nisi grandia
Spiramus? loquimur nos nisi grandia,
Sublatis ciliis? jugiter intonant
Cor, pulmo, cerebrum, magnifica omnia.
Nescimus miseri, lubrica quam sit
Sors concessa, levem sistere nesciis?
Sublimem alterutrum ad sidera in altitudine
Morem, tolle pedem: respice at alterum;
Ut testudineo serpit humi gradu!
Ambos sustuleris? labere protinus.
Humanâ, sapiens, ne erigere altius;
Humanâ, sapiens, erigere altius
Sorte: et perdomitis ambitionibus,
Filum persequitor, quod sapientiae
Dextrâ porrigitur. Tutus, in aethera,
Nec casum metues, impiger advola.

[redacted] Cicer. 2. tuscul. circ. fin.

Φιλοκοινωνίας ἕνεκα, annum jam
in ante Kalend.
Decembr. 16. 1662.

Collegae optimo
adscripsi lubens,
G. van Midlum.

Ἐυκοινωνία γὰρ ἡ φιλία.
Aristot. Ethic. 8.

Vivo

69

Symbolorum conjugium.

Quorum alterum antrorsum pag. habet abhinc 35.
O quam contemta res est homo, nisi &c.
Alterum aversa exhibet pagina.
Ne tollar in altum, ut lapsu &c.

Omnes solliciti grandia volvimus:
Elatique animo, non nisi grandia
Spiramus. Loquimur non nisi grandia
Sublatis ciliis. Jugiter intonant
Cor, pulmo, cerebrum, magnifica omnia.
Nescimus miseri, lubrica quam sit
Sors concessa levem sistere nescius?
Sublimem alterutrum ad sidera in alitis
Morem, tolle pedem: respice at alterum;
Ut testudineo serpit humi gradu!
Ambos sustuleris? labere protinus.
Humanâ, sapiens, ne erigere altius;
Humanâ, sapiens, erigere altius
Sorte: et perdomitis* ambitionibus,
Filum persequitor, quod sapientiae
Dextrâ porrigitur. Tutus, in aethera,
Nec casum metues, impiger advola.

* Cicer. 2. Tusculan. circ. fin.

Φιλοκοινωνίας ἕνεκα, annum jam
Ἐυκοινωνία γὰρ ἡ φιλία. Collegae optimo
Aristot. Ethic. 8. cap. 9. adscripsi lubetes,
G. van Midlum.
Inante Kalendas
Decembr 16. 1662.

Die t'hoogste tot sijn deel beooght
Om Godt en mensch te dienen pooght.

HET OOGH OM HOOGH: EN LYD ENMYD:

AEN Dom.
Iacob Heÿblocq.

Uwe moeÿte sterft, maer niet u deucht,
Soo ghÿ met arbeÿdt goet bedrÿft,
En sondight ghÿ met lust en vreucht,
U vreucht vergaet, u sonde blÿft.

Pr. Teunis Hoff.

In Amsterdam.
den 22 Junij 1650.

Dum trahimus,
Trahimur,
Sequitur post Tristia
Dulcor.
1000
50.

Νᾶφε καὶ μέμνασι ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τᾶν φρενᾶν.

Servire summo summa libertas Deo est.

Singulari ingenio & eruditione juveni D. Iacobo Heyblocio in benevoli affectus nostri μνημόσυνον hæc paucula adscripsi

Lambertus Barlæus
Græcæ linguæ professor

Lugduni Batavorum Kalend. Maji.
anno Domini CIƆIƆCXLVI. . —

74

Mijn Heer Heijblock, t'is met dit boeck na het
tegenwoordigh zicht laet aenzien, Et in tergo
nec dum finitus Orestes: want alle bladeren
zijn, of beschilderd of beschreven, om echter onze
Nieuwe kennis met te versmooren in hare geboorte,
zo bevinde ik mij uyt plicht genootzaeckt, schwon hij
geen meerder brieven van voorschrijvinghe en betreft,
deze twee kleyne regelen daer toe te brenghen,
als dasseveltiés tot den Tabernakel.

Hey onze Goede Vriendschap vast,
blijft hij mijn Block, ik blijf uw Mart.

Amsterd. den 8 Octob. 1666. INTVS AQUÆ DVLCES.

Aan den Hooggeleerden
Ht. Do. Jacobus,,
Heyblocq.

Be-blockte kunst staat ewich vast;
Maar 't Heyblocq strekt voor daard' een last;
Wijl 't waak' er boezem komt door wonden:
Doch ziet men d' uytslach van 'er werk,
En hoe noch Stat, noch Huys noch Kerk,
Bestaat op ongehayde gronden,
Zoo vast men op de Aerde niet;
Verkeert medoge baart ver-driet:
Het minder moet voor 't meerder wijken;
Zoo ons des vijants list aan rant,
Men schroomt noch lant man noch zijn lant,
Maar gent sluyse, dam, en Dijken;
Dit toont ons Jacob in zijn konst,
Hij schrikt niet schoon de werelt bonst.
Als haar zijn Heyblocq komt te raken;
Hij weet waar heen zijn doel-wit strekt,
't zij dat hij ons godts woort ontdekt,
Of wil in zuyv're digtkunst blaken:
als eertijts zions Harpenaar,
Wiens zang heldin een levend' aar
Van hemel-zange quam verschaffen:

Ô driemaal zalig! brave geest
De wijl gij schoeijt op Davits leest:
Blocq aan! schoon duyzent op u blaffen,
De Heijl-bron blijf uw Hipocreen,
Uw gunst x-streek mij een meeceen,
Op dat ik waak mijn kreuxle zangen,
Mag tonen voor dijn rijp snuft,
Waar voor de letter-wijs geijt suft,
Zoozal ik 't wit mijns doels ontfangen.

Ik tragt verder.

Cornelia vander Veer.

In mijn vaderlijk
Amsterdam.

aan de zoom van ~~[illegible]~~
't ez, den 1 Feb 1666.

79

82

pr Fernant

84

Reges ac dominos habere debet
Qui se non habet.

Ornatissimo ac praestantissimo iuvenis Dno possessori
benevolentiae testandae ergo hac scripsi. Lugdae
11. Januarij CIƆIƆCXLV.

Cl. Salmasius in sacro Regis Christianissimi
consistorio consiliarius.

98

Klinkdight

Voor D. D. Jacobus Heÿblok. Leermeester der Latÿnse taal t'Amsterdam

Al wandelt Heÿblok op het av'rechts Mastenwout,
Door 't logge Heÿblok aan den Amstel ingheslaagen,
Zoo heeft hÿ 't oogh nochtans op zulk een stadtgheslaagen,
Die zonder Heÿblok door de Godtheÿt is ghebout.
Zo 'n Eedelaart, als hÿ, past op gheen Huis van Hout,
Noch blinkend Marmorsteen, al quam 't Alcides schraagen.
'K zie Jakob in zÿn hut het zwaarste kruis verdraagen,
Terwÿl hÿ door 't geloof op 't hemels hoff betrout.
Die hoofdtduecht weet hÿ ook zÿn Jonghers inte stampen,
Die vreezen voor gheen straff, noch geesselroe, noch rampen;
Maar draaven moedigh op zÿn woort, en onderwÿs,
Door 't velt der Roomsche taal, om eenmaal op de trappen,
Van d'uitterlyke Kerk alleenigh niet te stappen,
Maar ook op 't hooge Koor van 't Eeuwigh Paradÿs.

In Amsterdam
den 10 van Sprokkelmaant 1660.

uw Ed. onderdaanighsten dienaar,
H. F. waterloos.

88

89

when I, did see this book, I, moost contentted was for truely sir, it is they vertues Looking glas. anglicô, sed meritò Jam Jurisô idiomate scripsi.

Jacobus Quina. I. C

19 augusty 1666. Amstelodami.

Aen Mijn Heer JACOB HEIJBLOCK;
Op sijn versoech om een Vaersjen.

Ben je dan aen Mossel-Schelpen,
Noch aen Kladt-papier te helpen?
Noch aen Themâs uijt je School?
Kunnen de Begraffnis-Brieven
Ô Cousijn! u niet gerieven?
Koopt je Wijf dan nooit meer Kool?
Is dan meester Claes de Vijfde,
Die de Stadt so langh gerijfde,
Doot? of staedt sijn Ambaght stil?
Of doet hij voortaen geen Ceelen
Aen de Goeje luij meer deelen?
Tot gerief van meenigh Bil.
Dat je mij juijst komt Schoechen,
Om uw Secretale Hoechen,
Met wat Wisschers te Schien?
Doch, voor een der Wijste Neerhen,
Schaf ich gaeren al mijn Veerhen:
Bij Exempel; Dit s'er ien.

Finis.

P. S.

Ist niet bedroeft, dat een, uijt so veel
Schoone Blâeren,
Om dat ich t'heb behladt, na Poortegael
moet vaeren?

Die eertijts deese Veersen schreef,
Was d'Eijgnaers Dienaer, Vrindt, en Neef.

As 1664
24 Novemb.

W: G: V: Focqs
Dr. Med:

Vita nostra via est.

Doctissimo viro,
D. Jacobo Heyblock,
S. S. Minist. Candidato,
memoriæ et benevolentiæ ergo,
apposui
Arn. Senguerdius

Amstel. 6 Nov.
An. 1660.

Vita Somnus Est.

De trouw en staetzesagh verkrijgtmen door 't geluk.
Na sorge, moeyte, smart, gevaer, en swaerigheeden.
Nateur vormt alleding met vrolijkheen, en druk.
't Becoorlijk gout verbergt syn gloor in diepe steeden.
de pareldnijker vist 't juweel met groot gevaer.
de lente roos die gloort met prikkels aen sijn stronken.
de winter heeft gelijk de somer beurt in 't jaer.
't gesicht der maeght is stuers, en lieffelijk door 't lonken.
terwijl den minnaer draeght syn hart omhaer vol schroom.
en in 't geluk bevind, de werelt als een droom.

30 Junij 1663.

Bart. Abba.

93a.

Scribimus indocti doctique poemata passim.

Epigramma.

Haec est, Herblocqui simplex spectator imago,
Cui tamen haud simplex pectore surgit amor.
Non satis Ausonium non [illegible] barbiton oxi.
[illegible] sine [illegible] cathedra suum.
Perfecto trinoque [illegible] [illegible] ultra.

Dixi o q.

Scribimus indocti doctique poëmata passim.

94

Epigramma.

Haec est HEYBLOCQUI simplex, spectator, imago,
Cui tamen haud simplex pectore surgit amor.
Non satis Rusonium, non nostri barbiton aevi,
Destinat ipsa suis sacra Cathedra suum.
Perfecto trinoque nihil superadditur ultra.
Heic, o quis, rudior, quis mihi Plaustra dabit?

Amstel. ad diem
23 Junij. 1660.

J. v. Hartoghwelt.

Labora quiescere

95

Ornatissimo versatissimoq; D. Jacobo Heijblocq SS. ministerii candidato hæc paucula adtertus tostandi ergo scripsit Ultrajecti 23 Jun 1660

Dan: Veet Gisb. fil. med. et phil. Doct. Log. et Metaphys. in Acad. Ultrajectinâ prof. ordin.

Laboribus Omnia Vendunt Dij.

Soo gij, heijbloh, paalen heijt
die gods hand hond en geleyt?
drijvse, eens loeckt, na dat sant
daermen godes woort opplant:
Soo sal 't Blokken ij het werk,
(tgeen' gij doet voor school ij kerk)
wel gelukken, tot een stand
van uw' naam ij vaderland.
jn Miss-grond geen paalen smijt
daer het ouw' geloov in glyt
schurft ij quastig valt dat hout
daermen dat geloov op bout.
Liever heijd degronden sterk,
vande waer' herstelde kerk.
Hoe nieuw dat gebouw dan sij,
'k ben te vree' ij godmet mij.

Job van Meekren.

MDCXLVII
IV Septemb:

98

Aan D: Jakob Heijblok.

Nooit was het Heijblok op een vaste grond van
noodden
Maar, op een weeke wiert het, door't bedrog
ontboden.
Naar dien dan dit gebouw, op losse grond
moet staan,
Zo dient het Heijblok daar eerst
Palen in te slaan

Jan Amsterdam
Den 1sten Jan
Eventeemaand 1661

Jan Zoet, Amsterd

65
50

100

Aan den Geleerde Heer Jacob Heyblok

Al bouwt het Heyblok: Huis en Kerk
't gaat al te niet 't is 't menschen werk:
maar staat het Heyblok gaat op de paal
van Godes wil 't blijft 't altemaal.

Joannes van Bonevaal
med: doctor

Amstelod: den 14 Februarij
ao 1665

Vergeef het myn, myn vrient en mede broêr, dat ick
In dit volmaechte boeck schryft in een ogenblick:
De tyden leedhet niet, t'geraes, t'gewoel, der jeught
Belette t'geen ick wou, en smoorde myne vreught
Die ick schepte int oversien, der deftigghe gesanghe
Waer me ghy rontom soyt als met Lauriers behanghe.
Ick bid verschoon dan myn, en deso onse rymen
Die nae de deftigheyt der andere gants niet swymen
En gun hem eens de eer die de seraer sen songh
Dat hy gespyst word van u godgeleerds tongh.

Scribebat extempore in auditorio suo
collega tuus totus Joannes Rath
23. Junii, 1650.

Tendit in ardua virtus

De tucht, het steunsel van ons leven,
Moet d' eerste voet tot wijsheijdt geven:
De ware wijsheijdt leijd de Jeught
ter tempel vande ~~vonde~~ deught;
En deught verheft der menschen Seden
ver' boven aerdsche waerdigheden.
Hoe hoog dient dan een man geeert,
Die soo een weg ter deugden leert!

Viro eruditissimo
Jacobo Heybloqnio
Scolar: Publicar: Rectori dignissimo
quondam Praeceptori meo venerando
Cubens & exanimo posui
Hermannus Angelkott

Amstelodami
1675 mense decemb

ΣΜΙΚΡΟΣ ΕΝ ΣΜΙΚΡΟΙΣ, ΜΕΓΑΣ ΕΝ ΜΕΓΑΛΟΙΣ.

Disciplina comes naturæ, & scipio vitæ est:
Musarum subeas absque pudore fores.

Omnibus artibus instructissimo Domino Jacobo Heiblock Poëtæ incomparabili, SS Min. Cand. florentissimæ juventutis Amsterdamensis moderatori publico, ad multo altiora nato, benevolentiæ testandæ gratia scripsit

Theodorus Alma Uchtmannus
Scholæ Groningana Prorector.
CIↃ IↃC LXI. mense Aprili.

104

Johannes du Rieu

wenscht aen

D.o Jacobus Heyblock

Anagr. in Iesu overhand.

1652

17
1

Ut viatores non eunt ut eant: sic vita non sui caussa sit;
sed ut aliquid in Rempub: praeclari in ea fiat.

Ornatissimo ac erudito D°. Jacobo Heiblock, S.T.C.
Collegae suo ac Amico individuo, hoc in officii conjugalis
ac benevolentiae μνημοσύνην, L.M.Q. scribebat, Amst.
in Auditorio suo, A°. cIↃIↃcLi, postrid. Id. Decembris,

Wilhelmus du Rieu.

801

Reverendo, & præstantissimo Viro,
Dn. Jacobo Heiblocq, Sacri Ministerii Candidato,
literatæ iuventutis apud Amstelodamenses Doctori
publico & meritissimo, Amico dilectissimo.

Lucæ 21, v. 25. Ventum ad supremum est, mundus dat signa ruinæ:
Quem non signa movent, hunc sua poena manet.

Mat. 25. v. 31, 32. Tempus adest, Christi sistamur ut ante tribunal:
Quisquis es, ad Christum vertere; tutus eris.

Mat. 6. v. 33. Quisquis habet Christum, tenet omnia: nil sine Christo
Prosunt, quas totus possidet orbis, opes.

Hæc posui, Vir docte, mei monimenta favoris,
Quem tibi servabo, dum mihi vita manet.

Sic pietas, candor, virtus, doctrina merentur,
Queis genium poliit gratia Dia tuum.

Scribebam Amstelodami
Johannes Christenius Jurisprudentiæ
Doctor, eiusque facultatis olim in
Gelrorum Academia primarius, nunc
apud Amstelodamenses Professor
pridie Nonas Januarii. An. ∞.13.CLXII.

ἑνός ἐστι χρεία.
Luc. 10. v. 42.

Jacobo Heiblocio, S. Th. Cand.
incomparabili Literarum ac Literatorum amatori:

Candide, cur nostram (nigrum tibi comparat Album
Solibus eximiis) poscis spem luminis umbram?
Cur nebulam petit alba Fides, quam scribimus: Album
Inspice: nominibus Tibi linea ducitur albis:
Lege vetor: De scribendo mihi non licet albo.

ipsis Cal. Febr. cIↃ IↃCLXXII.
ad Amstelam.

R. Keuchenius Fl. 49.

Accipe, quæ sterili ferimus tibi sacra Camænâ
HEYBLOCQUI, et nullô verba coacta modo.
Sic nomen dissolvo meum, licet, æmula laudis,
Musa repentinam non amet ægra Chelys.
Sic volui paribus nonunquam obsistere vatis,
Nec tua Pieriâ scripta carere fide.
Das pignus, blandâque faves mihi voce canenti:
Est nova cum veteri mixta salute salus.
Cogit amor Musas. Vivunt per vincula Musæ.
Et petit alternas dulces Poëta vices.
Ergo novercali cave sis mea carmina vultu
Accipias, monitis non nisi facta tuis.
Nec succisivos studii contemne labores,
Sic poteris vinclô debitor esse pari.

Dum stimulas meas sacras, tuis famulantia Sacris,
Parturit aëriis, sed leve, Musa melos.
Quid mirum? nostra veniant ad Plectra Camenae.
Non aliter par hoc constat amoris opus.

IUVENILITER.

Ornatissimo Viro. IACOBO HEYBLOCA.
S. S. Min. Cand. Praeceptori quondam suo.
Hoc qualecunque observantiae, et affectus
testandi signum, libens calidâ manu posuit.
Amstelodami. a. d. XII. Kal. Febr: MDCLXVII.

GUILHELMUS. LUNIUS. A. F. L^tus.

114

Aan de Eerwaerde, en wel gheleerden
Jacob Heÿblock, op de overeÿdige
Trant vanden geleerden
Hend. Bruno Con R:
Tot Hoorn.

Vergt om sie ick het hert van Bruno door Eyn' handt,
Het stadt in lichte vlam, om vriendschap hoog te vieren:
ick steek' dit bladtje aen, sigoon dat ghe niet en brandt,
vraegt gÿ, Heÿblok, waerom? ick sengt om u papierh.

t'Amst: den 19 feb 1657

Job van Meekien

Aen mijn waerde vriendt
Dnus Iacobus Heijblog etc.

Meer-waerde Heijblock, neemt mijn hert hier in mijn handt,
Daer door ick toon, dat ick wil vriendtschap met u
(vieren,
Ick schreef, niet dit bladt, maer dit heele boeck in brandt,
Indien mijn minne-vlam tot u waer een papieren.

den geheel uwen
Bruno.

verte folium
et canta.

Homo Chamaeleon est, in omnes sese colores vertit,
Nisi quod ALBVM ferè ac ruborem nescit.

Scazon.

Amice, cordi, crede, semper inscripte
Tui Brunonis sume carmen hoc parvum,
Ingentis in te testimonium affectus,
Nunquam profecto, amice, claudicaturi,
Licet in Camoena claudicantis; affectum,
Hac sepia cognosce candidum totum,
Per quem papyrus vestra, de manu nostra,
Per quem tuam, mi candidissime Heyblocki,
Quod NEC SATIS NATVRA FERT, ALBVM EST NIGRVM.

Amicissimo capiti,
Dno Jacobo Adyblocq SS. Ministe-
ry candidato Scholae Amstelodamensis
praeceptori vigilantissimo, ad omnia
humanitatis officia facto, amoris
ac honoris ergo paucula haec
scripsi

Henricus Bruno.

Amstelodami 18. Febr.
1657.

1118

Aan de Geleerden Heer
Jakob Heÿblok.

Jakob, die met God dorst wringen,
Tot zijn heup hem quam t'ontspringen,
Kreeg de naam van Israël.
Worstelt ghij meê, met die sterke,
Tot opbouwing van zijn kerke
Vriend, zo staan uw zaken wel:
'k Wil, van u, het beste hopen,
In dit swakke lijntje knopen
Aan Uw Heÿblok, eel van lof.
Hey dan, in de steege zinnen
Van de jeugt om prijs te winnen
Palen daar God naam en lof
door vergroot word, zonder toeven
Om, hier na, de Rust te proeven.

9/10.

Jan Zoet Amsterdam
Aden 9. 1661

Op de Afbeeldingh van ELIAS door J: V: Brochorst.

De Raevens spijsen hier met broodt,
Elias, in sijn Hongers-Noodt.
Het alder-roofagtigst Gediert
Wordt hem van God tot hulp gestierdt:
Hoewel hij langh in dees Woestijn
Van hem Ingeeten scheen te sijn.
So goet, en magtigh is Gods handt,
Tot sijner Vrinden onderstandt;
Dat hij een Vijandt, ooch hoe wreedt,
Haer tot een Vrindt te ~~[illegible]~~ geeven weet:
Ja dat hij, als m'er t'minst op denckt,
Haer in de Doot het Leeven schenckt.
Wat wanhoopt ghij dan, troostloos Mensch!
Als t'u hier juijst niet gaet na wensch?
Wijl God het alder-ongesienst
U han doen strechen tot uw Dienst;
Ja u (bid ghij sijn hulp slegs an)
Nijt Roovers, Geevers senden han.

Finis

W: G: V: Foegh
Med: Dr.

Prometheus
1653
121

122

ἐμοὶ τὸ ζῆν Χριστὸς καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος.

O felix hominum genus,
Si vestros animos amor
Quo cœlum regitur regat!

Doctissimo D. Possessori Moris et Honoris erg.
hæc paucula adscripsi $\frac{20}{10}$ Martij 1659.

Samuel Mansius SS. Theol. Doctor,
ejusdemq; Fac. in Acad. Groning. Frislandica,
primarius prof. Hist. Eccles. ordinarius, et
Pastor Eccl. Lugduni Gall.

Μόνος ὁ Σοφὸς πλούσιος.

Ornatissimo Doctissimoqz
D. Jacobo Heiblocio
S. Theol. Cand.
Hoc amicitiæ monumentum
lubens apposui.
Johannes Dibbetius
Eccl. Dordr. Pastor.

Dordr. id. Sbr.
j 6 74.

Hebr. 11: 24.

Per fictem Moses jam grandis renuit Vocari filius filiae pharaonis.

Doctissimo Dn. possessori benevolentiae testandae edusâ lubens apposui

Hagae - Com. 10 Sept. 1660. (asparus Streso Coelestes Hagiensis.

Præstantiss. Viro D. JACOBO HEIBLOCQ, s. Theol. Candidato, atq; AMSTERODAMI, Gymnasii Ampliss. ad latus Novum Civitatis patriæ, Moderatori ac Rectori indefesso.

126

A me quid rogitas? Non hoc me dignor honore, ut JACOBE meum Doctorum nomen in Albo Vestro consignem: senior mea musa fatiscit. Hæc tamen accipias animis HEYBLOCE benignis.

Summe juventutis princeps et pastor ejusdem, pasce epulis sanctis et eodem dirige sceptro Amstelios partus: Urbis Novus incola Vestro subjacet imperio magno: quoniam incola priscus subsidit numeris. Te præsta ante ora Tonantis prudentem et vigilem: regat Is te Flamine Sancto. Pignora chara patrum tibi sunt concredita, matrum suaves deliciæ, pretiosa ac germina CHRISTI plebis. Divini tibi fulgeat aura favoris, Abdet at infidos stygiis gravis Ira tenebris. Præclaros Ipsi compensa CHRISTE labores, dans in laude Tua superis accumbere mensis.

In benevolentiæ τεκμήριον apposuit Casparus Staphorstius servus JESU CHRISTI, olim in Ecclesia Edamensi nunc Dordracenâ annis 56, æt. 79.

Dordraci, 21 Septembris: Aº Χριστονονίας 1679.

יְבָרֶכְךָ יְהוָה׃ Ruth. 2. v. 9

Aende Eerwaarde Hooghgeleerde

D. Iacobus Heijblock.

Leermeester, der Latijnsche Tale t'Amsterdam

De Gronden die ghij vest, sijn gronden die de Borgers
doen werden (elck in 't sijn) voorsightige voorsorgers:
't sijn gronden voor den staat, waer door een aghtbaarman
het Land, de stadt, en 't volck, in rust bestieren kan:
't sijn gronden voor de kerck, het heyligh huys des Heeren
waer door een Leeraar leert, de Leere Goods te leeren:
dies eer ick uwen naam, want door u wijs berighet,
de Borger, Overheyt, en Leeraar wert verplighet.

Amsterd.m 16e Octob.r 1652.

C. D. Wittenoom

Vita tempora bene collocanti satis est longa; ars verò bene vivendi brevis est. Sed maximam partem malunt homines argutari, quàm bene vivere, cùm illa disputandi prurigo, sit scabies, imò pestis Ecclesiarum.

Ornatissimo doctissimoq
JACOBO HEIBLOCIO
Amstelodamensi
affectus testandi ergo
lubens signabam
Ger. Joa. Vossius.

Amstelodami.
CIↃIↃCXLV
Kal. sextilibus.

Nazianz. in Jambis:

Η μὴ διδάσκειν ἢ διδάσκειν τῷ τρόπῳ

Ornatiss. doctiss. juvenis D. Jacobo Hieblerio haec paucula in mei memoriam scribebam Ultrajecti V Kal. Octobr. CIↃ.IↃC.XLV

Gisb. Voetius tunc ibid. Prof.

XXXI

Majori fortunæ locum facit injuria.

Viro erudito, d. Jacobo Heyblocq SS. M. Cand. hæc paucula affectus testandi gratiâ apposuit

Paulus Voet jur. & Academ. Ultraj. Profess. et Vianens. Cameræ Senator.

Ultraj. 23. Jun. 1660.

136

Extra fortúnam est, quicquid donatúr amicis.

Rarâ eruditione juveni, D. IACOBO HEYBLOCIO, testandæ benevolentiæ scribebam,

Ant. Æmilius.

Trajecti ad Rhenũ.
VII. Kal. octobreis.
CIↃ.Ↄ.C.XLV.

— ποιεῖν τι δεῖ οἷς γόνυ χλωρόν.

138

Quae homines arant, aedificant, navigant, virtuti parent omnia.

Dno Jacobo Heyblocquio Poëtae felicissimo nec non SS Theol Cand τῆς φιλίας ἕνεκα posuit Bart Abba.

Pridie Kal Jul CIↃ IↃC LXIII

Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων.

Omni eruditione virtutéq; præstantissimo
Viro, D. Jacobo Heiblocio,
Discipulo quondam-suo, nunc verò
erudiendæ pubis Artifici eximio,
L. M. Q. signabat
Cornelius Stadus.

Amstelodami, a. d. VI
Kalend. Martii.
1660.

140

Optimè Justissimèq: vixit, qui, in alijs quæ re=
præsendit, ea non facit. Aliena vitia in oculis
habemus, à tergo nostra sunt.

Eruditione, pietate virtuteq: præstantissimo
viro domino Jacobo Heyblocquio, s.s. ministerij
candidato, collegæ amicissimo L.M.Q. scribebam

Amstelodami 3 kalend. Mart. 1660. Joannes Pantinus

πάντ' ἐν ἀγάπῃ.

Ut fuerim solus Româ devectus ad oras
Batabicas, captus frigore nunc Gyemis.
Ibo fabore Dei repetendus pedite Romam
Horis Aestatis, commodiore loco.

Raptim. Ludovicus Vlastlom
1. Maji 1674. med. Doct.
Amstelaedami.

Plato:

τῇ ὄψει, φρόνησις, οὐχ ὁρᾶται.

Ornatissimo Eruditissimoq;
D. JACOBO HEIBLOCIO, S.T.C.
Philologo eximio,
Hoc perpetuæ qualecumque amicitiæ
monumentum ponebat,

Joh. Cabeliavius J.C. & P.

Amstelodami.
VII. Aug. MDCCXLV.

144.

Cæra Juventus.

Annuit, Herblocqui, mea Musa, sed abnuit ipsa
Barba, timens doctis spargere scripta viris.
Barba (volente deo) plures ubi tonsa recenset
Annos, non dubitem sponte replere librum.

Bart Abba.

Pridie Kal Jul.
CIↃ IↃCLXIII.

O quam contemta res est homo, nisi
supra humana se erexerit!

Eruditione et putate praestan-
tissimo juveni Jacobo Floi
blocquio Collegae optimo testandae
benivolentiae Umq. scripsi
Hadrianus Junius

Amstelodami, III
Non: maj: ∞.b.extvIII

Vt, qui Martis opus sustinuit diu,
Et virtute grade miles ab infimo
Ad summum varijs culmen honoribus
Paulatim evehitur; justius, ac minus
Inclemente suos imperio regit,
Ignaro et subito dux melior duce:
Sic tu militia nobilis altera,
Grande, Heibloce, tui praesidium chori,
Nunc das ordinibus jura Scholasticis.
Recte, qui ipse prior paruit, imperat.

Viro erudite pio
IACOBO HEIBLOQVIO
Scholarum publicarum Rectori dignissimo
ponebam
ipsis Kal. Quinctil. CIIIXLXXV.
Petrus Francius.

VINCAT AMOR CHRISTI.

ὃς τὸν χριστὸν ἔχει τὰ ἅπαντ' ἔχει· ὃς δὲ τὰ πάντα ἕξει, τὸν δέ γε μὴ, τοὔμπαλιν οὐδὲν ἔχει.

Ornatiss. ac optimæ spei iuueni
Iacobo Heyblocio SS. Theol.
studiosissimo benevolentiæ
testandæ lubens asscripsi.

Iacobus Revius SS. Th. D.
regens colleg. theol.

LVGD. BAT. VI
EID. IVL.
CIƆIƆCXLV.

Quantum est quod nescimus.

Praestantissimo iuveni Jacobo Heiblocio benevolentiae testandae L. M. q. scripsi Lugd. Bat. A° cIↃ IↃ CXLVI. mense Maio

Daniel Heinsius.

251

Illa avi decora, et melioris nomina vitæ,
Hæ quorum tabulæ symbola sacra ferunt,
Gloria commendet studiorum, fulgor honorum:
Vna tuere locum non nisi dextra fide.

Viro eruditissimo et elegantissimo
Iacobo Heybloerio amicitiæ tesseram
libens merito dabat Amstelædami
Nonis Sextilibus CIↃIↃCLXII.

Johannes Fredericus Gronovius

Mors mea, mors Christi, fraus Mundi, Gloria Cæli,
Et dolor Infernii, sunt meditanda mihi.
Amoris ergo Duplicis hæc pauca
Sic posui. P. Duplex.

G. flinck f.
1656
153

154

Felix medicus qui venit

In declinatione morbi

Joan. Ver Aren-berg

Si inspicias vitam et mores hominum
et quambis culpent alios, nemo
vivit sine crimine

Jan-Ves Arnkberg

951

151

158

Prudenter Salomon

חזיתה איש מהיר במלאכתו לפני מלכים יתיצב
בל-יצב לפני חשכים:

Horatius:

Virtus
Iaetaminatis fulget honoribus
et:
Recludens
Celum, negata tentat ire via.

Amstelodami XV Kalend: Novemb.
CIↃ IↃCLXIV.

Probo ac perevudito
Iacobo Heybkack
Amicitiae ac Benev. test:
apposui Alexander de Bie

M:V: Goor. fecit
1660

161

Antwoord aan mijne E. Vaader Bernardus Heiblocq.

Om dat gij minder acht, mijn Vaader! aardsche winsten,
Dan de godzaaligheid; want zij zijn stoff en slijk,
Deez' is een groot gewin, verwacht daar voor ten minsten,
(Al is het onverdient) een eeuwig kooninkrijk!
'tIs veel, als iemand hier een hondert wint op duizend;
Maar hondert duizenden met niet, is dat niet meer?
Al zijt gij arm van geest, gij krijcht van hier verhuizend
Om niet, veel duizenden van aller heeren Heer!

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ejusdem, cum dextro pede claudicans, morte subitâ, expiraret in pago Breukelen, Anno 1661. prid. eid. Sextiles.

Qui rectè gradibus non rectis ibat, ad alta
Hinc abiens recto transiit astra pede!
Fiebat moriens quod vivus non erat; aula
Munda Dei claudi nil mutilive capit.
Unde, roget quisquam, tibi constat ad astra vocatum?
Namque Dei moriens non tibi signa dedit.
Ajo patrem vixisse Deo! neque contigit, ut sit
Cui bene vita fuit, mors inopina malè.

L. M. Q. posuit Jac. Heiblocq.

Hæc paucula in honorem,

Doctissimi disertissimique viri D. Jacobi Heÿbloc, Pædag: publ:, Poëtæ eximij, S.S. Minist. Laud: pij, amici integerrimi, prolata. â Joanne â Kesteren,

Tienhoviæ, Eccl: Tienhoviano,
10 Calend. Maij. Ao. 1662. in Diœcesi Traiectina.

De Doorne can die Meester sijn
van Heÿbloc? ia, ooch Chirurgijn,
dees Heÿbloc weer Leermeester is
van Latij tael, en Rijm-gedis,
sij leert ooch Sodes Wetten Woort
de schare die sem geerne soort,
soe comt dat Jacob is soo cloech?
dat comt van t' blocken in het boech.

IVK.

Symb. Deus est meum Castrum. Ps. 31.

ut magni faciant mortalia pectora lucrum,
omnibus est pietas anteferenda lucris.
Ergo, si cupias lucrari plurima fili!
Esto pius! pietas maxima lucra dabit!

Jacobo Heyblocq, filio suo primogenito unicoque
in paterni affectus sui
indubitatum testimonium lubens
scripsit
Bernardus Heyblocq.

Amstelodami,
nonis februarius,
1660.

Fumus Gloria Mundi.
dat is:
Des Weerelts Eer is niet dan Rooch:
Maer Rooch is d'Eer des Weerelts ooch.

Intelligentibus

Viro Eruditissimo, et Cognato
Amicissimo, IACOBO HEYBLOCK
in Amicitiae Symbolum,
haec pauca scripsi
W: G: V: Focquenb:
Dr Med.
Amstelodamensis

Amstel.
1664. 25 Novemb.

168

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

Ὠκεῖαι χάριτες, γλυκερώτεραι· ἢν δὲ βραδύνῃ
Γᾶσα χάρις, κενεὴ, μὴ δὲ λέγοιτο χάρις.

T'Amstellant heeft vbeecke grond;
Sonder Hey-bloc sackt het huis;
Dam en dijcken, paal en sluis
Stoppen golff en stroom de mond.
Sonder Hey-bloc valt in duigen
T'geenmen op de jonckheit plant;
Sonder dat is 't braave Lant
Licht als haselaar te buigen.

אִמְרוֹת יְהוֹה אֲמָרוֹת טְהוֹרוֹת:

PETRUS à BALEN. S.M.C.

ULTRAJECTI.
1662.
v.s Novemb.

ot1

Tot soen van dit mijn Ruw, en onuersoght gekadt;
soo bid ick Heer, slaat mij niet met u heiblock plat
van u geleertheits konst, wijl pallas gonst mij veer is:
noch heb geen hulp van taal, dogh het wel mijn beger is

H. Ten. oeüer. f
Ao 1663

172

MAKREEL.

174

Descriptiuncula

8 Augusti A°. 1653.

Prælij navalis inter Batavos et Anglos.

Cum lasciviret tumidâ cum Classe Britannus
Ad litus Batavum spatiosa per æquora nante
Huc illuc, prædæqz inhians, minitansqz ruinam
Genti illi, quacum fuit inviolabile fœdus:
Indoluit Patriæ Vindex tunc Trompius heros,
Atqz Patrum placito properat Gradivus ad arma,
Grandævusqz senex socios sic voce vocavit:
Vos præstate viros, Patriæ curate salutem;
Jam nunc tempus adest, magnum et memorabile nomen,
Quo Batavis renovare licet, dici et genus altum:
Ferte citi flammas, tormenta explodite, naves
Scandite, et ad Ditis detrudite regna Britannos.
Sed vix fatus erat Mavors hæc: heu! globus acre
Perfidus in pectus, malo demittitur alto,
Sanguinem ut effundat Patriæ Patribusqz Deoqz.
Interea heroës puncti victricibus armis
Defuncti heroïs fervent: pugnatur utrinqz
Fortiter, atqz animum Monchi Ducis ante labantem
Cedere Defuncto cogunt, concedere palmam,
Ut vix ad Tamesin reduci cum Classe superbâ,
Æquore recluso Batavum, remeare lictret.

Hæc Classi ab
Emanuele Esaiæ Meurant
depictæ apposuit
Esaias Davidis Meurant
in æternam memoriam
atqz in perpetuæ amicitiæ signum D.D.
D°. Iacobo Heyblocq S.S. min. cand.

PRÆLIVM · NAVALE ·
ANNO · 1653 · AVG · 8
E · M · fecit · 1654

9.7.1.

Pastor Pascit oves, narrat jucunda Poëta,
Præceptor docet: ast Eæc tria solus agit
D. Jacobus Heiblocq.

Posuit Præceptori suo quondam
Franciscus Heinsius.

Op d'allerloffelickste en nimmer genoech prijsweerdige Letterkonst.

Wie kan den Lof der Pennen uytmeten na behooren?
De Pen doet ons verstaen van die ons niet en hooren:
De Pen ist, die t verdert t derf onder d'ooghen sien:
De Pen ist, die de dood het voorhoofd weet te bien.
De dood zout saem met ons oock al ons doen verwoesten;
Der Helden hoog bedrijft zou met hunn swaerd verroesten
En met hun Levenflux verswolgen zijn van 't graft:
Indien't de Penne kunst geen glans en Leven gaft.

L: van Coppenol
Scripsit An° 1658.

Tot onderhoudinge en vernieuwinge mijner Kennis aenden E. Jacobus Heyblocq.

Lieven

Het lieven is uijt God, segt Jan in zijne brieven:
Oock lieft' et all wat leeft; Ja't leven zelf is Lieven.
Het lieven moet de breuck des Echten bands verhoên.
Het Lieven deckt en heelt Misseggen en misdoen.
Het Lieven heeft Gods Soon uijt 's Vaders schoot gedreven;
Ja't luste hem meer ons heijl te Lieven als sijn leven.
'T Geloof is sonder sucht tot Lieven dood en doof:
Het Lieven is de Vonck en't leven van't Geloof.

In Amsterdam. Lieven Willemsz van Coppenol. An.° 1658.

Mark.

Ingenium quondam fuerat preciosius auro,
Nunc est barbaries grandis, habere nihil.

Praestantiss. viro Dno Jacobo Heijblock in castris Musarum Amstelodamensium tironum turmae meritissimo profecto honoris ergo hoc apposuit.

Tobias Meijer.
Civis & mercator
Amstelodamensis.

Aan den Heere Jacobus Heÿblocq.

Vriend Heÿblocq 't lust u ook mÿ tot uw vriend te keuren.
Een eere die niet mach aan ÿder een gebeuren,
ten zÿ om deftichheÿt in wetenschap, en kunst.
Een Lomp-aart, dwars van geest, en kompt niet in uw gunst.
Maar Heÿblocq kondhet u niet wel een reÿz' ontschieten
dat gÿ uw vriendlÿkheÿt aan imant liet genieten
die sulkx niet waerd en was? so was de grond geleÿt
dat Heÿblocq, heus van aard, op wel grond had geheÿt.
neen. dat ontschiet u niet. uw weldoorzichtige oogen
en worden ('t mach niet zÿn) in so een zaak bedroogen.
ik (die 'k de minste onder alle menschen kenn')
weet wel dat ik uw gunst en deught onwaardigh ben.
maar weet dit ook daar bÿ, so imant in dit leeven
een wedergunst kan aan sÿn gunstelingen geeven,

dat,,

dat ik dat machtigh ben. Mijn gunst dan kleev' u aan
so lang mijn beenen op dit aerdrijk sullen gaan.
vraagt gij waar mee ik sulkx sal komen te bedrijven?
dit stam-boek is te eng om dat daar in te schrijven.

6 desemb^r 1661 in Amsteldam. I. Boogaard.

182

Proverb. 23. v. 26 תְּנָה לִבְּךָ לִי

Μέχρι τοῦ βωμοῦ φίλος.

Fœdus amicitiæ FISTUCAM ponderis instar
Ejicit ex oculo sive inimicus erat.
Atqꝫ ita festucam vix videris inter amoris
Ignes, sed candor perget amare magis.
Quippe trabes potius FISTUCAM in cordis amussim
Pellit, amicitiæ quo solidatur opus.
Quæ nodo herculeo, quæ cedro digna, per annos
Quæ crescit perpes, quæqꝫ perire nequit.
Huic amicitiæ solido fundamento
jacto superstruitur domus æternæ
Memoriæ, D. Jacobo Heÿbloco piâ
eruditione, pÿsqꝫ moribus excultissimo
Juveni habitanda cum suo Jonathan
Esaia Davidis Meurant.

Symb. Pro veritate milito.

Chronolog.

ImUMerIs potIor paX est DIVIna trophæIs;
EnsIs sCeptra rUIt, paX strUIt artIs opes.
7º Cal. Julÿ.

Jocus Rhytmicus
ad amicum
Jacobum Heyblocq:

Pavimus ut captis artus ex æquore Scombris
Tempore, Brittanni Batavum quo Classi inhiarent:
Pasce tuos, Heyblocq, oculos sic pisciculi Umbris
Tempore, Brittanni quo salvi vix remearent.

Tuus
Emanuel Esaiæ Meurant
Pictor et in navali classe tunc
Scriba, sub Præfectis
Sipken Fockes,
et
Simon Dootkes.

Viro

Omni virtutum & doctrinarum genere ornatissimo;
Poëtae prae caeteris hujus aevi eximio;
probe instituendae pubis prae multis artifici
S. S. Ministerii candidato;

Jacobo Heyblocq

Sacrum.

Quid me sollicitas, meis ut album
Denigrem maculis tuum? quod albos
Tot fert, promeritis vel aeneâ, vel
Saltem marmoreâ remunerandos,
Quod magno, statuâ, datum est Erasmo,
Qui nostrae columen celebre terrae:
Tot fert promeritos caput corona-ri
— *Lauruve hederave: tot poëtas;
Pictores calamo leviq; setâ;
Praestantes alios secante dextrâ,
Formam in quamlibet ut secent papyrum
Necdum omnes retuli. Quis arbitretur
Omnes dicier ore posse nostro?

*horat. l. 2. od. 7. & alii.

Atys sive Attis, aut quid simile.
non relificatus Athos:
nisi forte parturire montes credideris.

Hos inter haesito nomina ponere levia,
Reliquis nec audeo jungere splendidioribus,
Latebrasq; quaero, dum comperiam loca, quibus (heu
tenuis!) latere possim. Omniaq; excutio; neq;
tamen ulla se offerunt. Nam neq; literula mihi

Ete

Nota est; nec ulla vel carmina pango; neq; velut
Alii, seco papyrum; neq; pingere didici.
Loca vero ii obsident omnia: nec mihi superest
In fronte, in extimâ parte locus, vel in atrio.
Igitur latere dum non licet; involo medium
In librum, ut hinc meis conspicuus* favitoribus
Oriar. Neq; omne jus fortean audeat aliquis
Mihi denegare, praecidere; quo minus habeam
Medium locum: meum nomen, age, inspice sedulo.
Similem fere sonum cum medio obtinet apud hos,
Belgae vocantur à Caesare quiq;, & ab aliis.

* plaut. prolog. amphitr.

Haec ita animi relaxandi &
jocandi causâ profusa subito,
& primogenita boni consule,

Mi Heyblocq.

Meritas laudes audies alias,
siquando forte in minus coactum
carmen venae reserabuntur.
Neq; enim pro lubitu poëtam
evadere mihi est datum.
Unum oro: perpetuum fave

semper Tuo,
J. van Midlum.

Kalend. Decemb.
1662.

1880

Sen.

Vitæ optanda est, ut aliquid Vitâ dignum efficiamus.

Sibi, et Clarisso Do Possessori, in monumentum et stimulum adscripsit Amsterdami Gospes Johan Amos Comenius Anno 1656. Sept. 1.

Op den brand van Londen, aen de Heer jacob Heijblock.

Nu leijt al de prael van Londen
op der aerd geheel geschonden
in een puijnhoop, door de zonden,
Die in haer zijn swaer bevonden.
God heeft haer dit toegezonden.
Zonden slaen de diepste wonden,
Wonden doen die Leeuwemonden,
Die verbreekers der verbonden,
Huijlen als de dulle Honden.

Arnoldus Vander Mast.

15 Kalend. Novemb.
CIↃIↃCLXVI.

Nemo ignaviâ factus immortalis.

Major agit Deus, atq; opera ad majora reservat.

Pie erudito, erudite pio
D^no JACOBO HEIBLOCK,
SS ministerii Candidato,
L. P.
Theodorus Graswinckel. JC^tus

Hagae ipsis EID. VII^bris
CIↃ IↃ CLX.

φθείρουσιν ἤθη χρῆσθ' ὁμιλίαι κακαί.

Ministerium sublimis est humilitas, et humilis sublimitas.

Ornatissimo, doctiss. magnaeq; spei viro-juveni, S.S. Theologiae Candidato D. Iacobo Heyblocio, in amicitiae genuinae mnemosynon Lubens apposuit,

Henricus Conradi,
Ecclesiastes Sylvae-ducis

Amstelodami,
20. Augusti
1647.

Tuta est Ægide Pallas

Optimo et egregie spei Viro juveni D. Jacobo Heyblocq.

S.S. Ministerii Candidato, politiorisque litteraturæ studioso; in

amicitiæ perpetuæ signum lubens apposuit

Andreas Conraedt Conradi filius

Amstelodami

20 Augusti Ao 1647.

Ecclesiastes in Wenhuisen.

De schult van ongevonde jaren,
Doet Phoebus weer ten Hemel varen,
En glinstren met syn gulde strael
Opt' duister-licht van Heyblocqs prael;
Alwaer Apollo met syn kindren
Der Musen Choor mitten verminderen
ick gippel me en volck de schaer; ick stel myn naer ~~[illegible]~~ ooch bij de zaer.

1961

Uterq; vicissim.

Hoe minsaam leert de Liefde smeeken!
Hoe vleyt een Minnaar, die de schicht
Van Paphos Soon in 't hart voelt steeken!
De Wanhoop werkt door flaauw gesicht
Met open armen in dien Harder.
Spreekt hy syn drift haar harder in,
Het harde hart word langs hoe harder
Van die verharde Harder in.
Hoe trots begluurt s haar Minnaar zylings
Met waan te hoog in top gehaalt!
Myrtillo keer ik vlucht haar ylings,
Nu Amaril door hoogmoed dibaalt.
Ik acht vergeefs een lang gevry,
Komt Liefde niet van weder-zy.

Meditando.
JOAN. BLASIUS, Advt

's Graven-Hage
ut supra.

Op 't vrolijk Boere-selschap
geteekent van I. M. MOLENAAR.

Hoe joelt het klootjes-volk hier,
Bij 't Dorts, en Rotterdammer bier;
De vreugd licht trueren hier de voet,
En elk om 't tryd zijn lusje boet:
Kees, trekkebekt met zijn Goddin,
Dat hem het zop loopt langs de kin.
En Aris, heet het Glas vol Nom,
al zingende, weer wellekom.
Hier trektmen lachent om 't Gelach;
Gints roept een dansent, luk, gen dagh,
Hey, dit is selschip naar mijn zin!
Hoe bolt Patrijs, de kittel-min;
van jonge Piet, die lijk zijn vaar
leert danszen naa de vochte snaar.
Dees vreugd zal in haar houden plaats;
want zij, noch 't kroegje raaken vaats.

W: Schellinks.

יודוך עמים אלהים יודוך עמים כלם

Poetæ eximio
D. JACOBO HEYBLOCIO &c.
Sacr. Sanct. Minist. Cand.

't Nieu-neederlandt ontbeert noch hout, noch Heyb're masten.
Maar 't Wilde volck en kent geen HEYBLOCKS op 'er kust.
Soo scheept uw Hey, en tucht deze ongeheyde gasten.
Het Block der leeringen verwecht onze hooghste rust.

Τὰ μαρτύριά σου ἐπιστώθησαν σφόδρα.
Testandæ amicitiæ scribebam
Henricus Selijns. Verb. Dei Minist.
Abiensq; impræsentiarum in
Neo-Belgium.

die 10 Martij
cIↃIↄcLX.

Quid pretij doctrina tulit, si charta taceret?
Condere fata viri poterit cujuslibet urna,
ut cineres; meritumque decus consumeret aevum.
Non homini praestaret homo. Post funera nulli
Gloria. Priscorum virtuti furta nocerent.
Quis fabios memoret? Mucios? Curiumque capillis
Incomptum? Latiae quorum Respublica terrae
Consilio, dextraque stetit: sordesceret illis
fama: nec ad nostras haec nomina mitteret aures,
Pagina si silvat. Quis te mirabitur usquam?
Quo nascente fuit Romae non dignior annus?
O Tulli facunde! Nisi monumenta probarent
Posthuma? Nonne tuo quod iam censetur in alveo,

202 Egregium patriae decus et laudabile terris
Excideret vivis, laudemque exscinderet aetas:
Litera ni caveat, faciatque perennius aere?
Te quamvis celebrem, quaerent Heibloce nepotes,
Pignora si pereant mentis: famamque vetustas
Protinus exedet, [quae dura in marmora saevit]
Aeternet titulos nisi longa in saecla papyrus.

De albo immortalitas.

Ornatissimo, doctissimo, D. Jacobo Heibloch
S. S. M. C. de praefectis scholarum Amstelodamensium
haud minimo, in symbolum amicitiae
J. Koninck. J. C. Canonicus
Ultraject: S. Mariae.

12. Martij
veteraquini. 1667.

Aenden Hooghe leerden
D° Jacobus heyblock.

Men hayt het hayblock vry aen hondert duysent stucken,
maar laffe hayers sullen t'hayblock niet verdrucken
de schoole van zyn lust wert over-al geeert
om wel te leeren hoe men willich geestich leert,
wie Jacobs lett'ren mint die wil de zin doorsoecken
syn geest speelt in t'vermaeck van zyn geleerde boecken.

C. Seep.
ick leef inde bladiren.

204

Aan den Hoogh geleerden
D^o Jacobus Heyblok,
vermaardt Leermeester der Latynsche taale 't Amst^m.

Hæret profecto semen introrsus veri quod excitatur ventilante doctrinâ. Boëtius.

Een ander poogh u lof tot aan der sterren trans
Te heffen, en waardeer uw onwaardeerbre gaven,
Ô Heyblok! u beroep, eyscht heerelyker glans
Als schrand're Poëzy, hoe hoogh zy ook magh draven,
Want middagh-klaar bleek ons, u veel meerwaarde eer,
En ons' onmoog'lykheit, om dit noch uit te brallen;
Niet meer vermogende, wens dat uw Dienst, en Leer,
Op 't hoogste magh aan Godt, en Menschen welgevallen.

W: Schellinks.

Amsterdam, A^o 1660:
Den 20ste van Wintermaant.

BOERT,

Aan Dº J: Heÿblok.

Jacob 'k loof gÿ wel mocht leÿen,
Dat ik mee wat teegh aan't heÿen,
En u Heÿblok naa om hoogh
hulp verheffen, naar vermoogh:
Kÿk, ik zou dat mee wel willen,
Maar het is te swaar te tillen,
Ik trok eensjes aan de lÿn,
En bevondt mÿn macht te klÿn:
Daar zÿn zo veel kloeke mannen,
Die haar krachten 't samen spannen,
En u Heÿblok tot in top,
haalen tot den hemel op:
Makk'lÿk heÿen sulke gasten,
Groote, hechte, taaÿe masten,
Tot een grond van Staat en Kerk
Met puik touw van*-Babels-werk
Eer doet hier de lust verwekken,
Om het werk haast te voltrekken,
Schoon 'er niemant roept Heÿ, Ruk,
Ider toont een meester stuk.

W: 6 sts.

*. Moerleÿ Taalen.

Joovan Michen jnvin

Hoewel hy nu schynt als Emand,
En vleesch en beenderen Ryven,
Hy swaayd een scepter in syn hand,
En sal een eeuwig Kooning blyven.

Slotis
XVIII. Kalend. Decemb.
MDCLIV.

Gulielmus d'Amour,

Op de selfde Trant.

Sal ik [redacted] van't jeurje daphnes groen
Ontbloot, bekladden ook een blaaren?
Die noijt gerooijen ben ter noen
Om kunst met aardigheijd te paaren.
Maar wat? mijn hert niet anders haagt,
Dan letter-rijke na te stappen,
Ik agt geen streelen van een maagt
Als ik slegs staa op sulke trappen.
O Saal'g Ziel! mijn ziel gewest
Was eer op ungeleerdheyds boogen,
Tis waar; 'k had u tot geen Orest,
Dat wou mijn jonkheyd niet gedoogen:

Ik sal niet te min nog aan de lijs
Uwe vriendschaps na uwsterven trekken,
En eeuwiglijk de uwe sijn.
Want hoe? geen dood kan gunst bedekken.
Deez' toptes hebben mij Amant,
En doen mijn aders schier Astijven,
Komt, toetst mijn trou en Vester-hand
Die steets u naam dienst schuldig blijven.

Petitioni d. Jacobi Heijblok satisfaciens
hoc qualecunqs
L. M. Q.
P.
Johannes Fabricius.

Amsteldami IV° Idus Maias
Anno CIↃ IↃCLVII.

Aen den geleerden heere, Jacob heijblock
godt geleerde, en Regeerder der
Latijnse schoole, t' Amsterdam.

Gelijck de nevelen en dampen
verstuiven voor het zonneligt,
en dwaze blijt schap voor de rampen
wanneer fortuin haer ancker ligt:
Zoo doet de waerheit, valse logen
verdwijnen, door de vlugge tijt
en zien, hoe lichtmen wert bedrogen
doort valsch blanketzel van de nijt.
men moet dan niet licht oordeel strijken
nog blindt de deugt verongelijcken.

Roenerding

amsterd: den 20 decemb: ao 1670

Aan den Geleerden Heer Jakob Heÿblok.

Wie brave geesten eeren wil
die moet, in deeze School verschijnen,
Daar zulck een goedtje, bij dozijnen,
Voor Jakob, zingt, beleeft en stil;
En, met het Hypokreentze nat
Zijn brein en bladeren bespat.

Sieds

214

Hier koomt Apelles en Homeer,
In vol een praal, hun konst vertonen,
Gekroont met onverwelckbre kronen,
En wijst ons 't padt tot zulck een eer.
Koom, volg dan dit doorluchtig spoor,
En streele harte, en oog, en oor.
Ik zal, gelijk de schaduw, 't lijf
U volgen, op mijn swakke veeder,
En strijken stil, bij Heijblok, needer,
Op dat ik 't stichtlik tijdverdrijf
Mag hooren van zo braaf een man,
Die konst en zeeden leeren kan.

Amsterdam den 27. van Wintermaand. 1661

Jan Zoet. Amsteed.

Een drie vouwdigh snoer werd
Niet licht verbroken. Eccles. 4.12

216

Als mijn oor uw reden hoorde,
hoe dat gij de jeucht bekoorde
in de schrool van Amsterdam,
Niet te laff, noch niet te gram,
Hoe gij met uw hazelaren Genes. 30.37.
Overwinnen kan die schaaren
Van een wilde wulpsche jeucht,
En haer brenghen tot de deucht,
zonder slagen, zonder stocken,
zonder grauwen, zonder wrocken,
zonder plack of bullepees!
maer met kinderlijcke vrees.
zo beken ik dat uw' wetten
vele wijzen palen zetten,
En het mergh van uw' verstand
vrucht doed dragen t'hele land.

Jesai. 8. v. 18.

ziet hier ben ik, en de kinderen
Die gij mij gegeven hebt.

Des Ambrosios et habebis
Theodosios.

A.V. Mast.

Aen Dom^e Jacobus Heÿblock

Hier leert ons t'haeden wilt doch door Naturaes reeden
voorsightigheÿt gebruÿckt int spoor van goede Zeeden
waer me gÿ heÿt mett glans t zeen nooÿt bepaelt ez weit
dat is des hooghsten woort int laegst en t'minste hert.
dies sullen zÿt' uw all, gelÿck ickt' soeck te toonen
door waerde naer t'vernuft mett Lauraes loff beloonen
en gunnen uw tot soen door d'ÿver van uw werck
voor all het eeuwige, en t'nae-schrift op uw serck.

Dits Heÿblocks rompen-prael
Die aen der Christen kindren
Hett woort door soeten tael
Deed' meeren voor t'vermindren

Amicus tuus ex corde et animo
Corn^s. van Halmael
11 feb^r. 1649

Aende Eerwaerde Hoog Geleerde
Heer Jacob Heijblocq
onderwijser der Leerlingen inde Latijnsche Tael
en School tot amsteldam

Gij die door 't blocken inde jeugt
De grondt legt tot de waare deugt
En doet haer veijlig op waertz klimmen
Nae 't opper Punt van Wijsheijts kimmen
Waer nijst gefockt word Staat en kerck
En hier alleen van maekt uw werck
Ô gij voorstander van het goede
En wijst haer sonder plack of Roede

Regt in gaen 't veijlig deugden Spoor
Dij als voorganger gaet haer voor
door onderwijs in Leer en Leeven
Wie kan naer waerde Uw Lof digt geeven
Mijn veder hier toe veel te teer
Dies laet ick anderen die eer
Maer seg met mening sonder jokken
Had ick O Heijbloeq weese blokken
Bij Uw. soo was mijn Pen besnoeijt
Mijn vaers op hooger leert geschoeijt
Om soo het hon Uw Lof uijt brallen
Dat nuw te soober uijt komt vallen

Amsterdam 14 April A° 1665

Dr: van: Outten

Πάντα σὺν θεῷ. Ἀλήθεια ἀνίκητος ἢ ἀκίνητος.

Χεῖρα ἰδοὺ, Ἰάκωβε, φίλην σέθεν ἐν φιλοθήκῃ.
Εἰνὶ ἐμοῦ θήκῃ τήθεος αἰὲν ἔσῃ.
Ἕξεις Ῥοσσαίου τε πόδας, ἢ θυμὸν ὅλοιο.
Καὶ πάντ' ἐκ κραδίης λῷστα τιν εὐχομείου.

αὐτοσχεδιαστὶ ἐπρίησε
Σαμουὴλ ὁ Ῥοσσαῖος, Ἀνωβιεὺς,
φιλέλλην, ποιητής τε Δαφνηφόρος.

Ὁ αὐτὸς τῷ αὐτῷ.

Nos inter nuper qui cepit, amore perennes
Tu mihi: meque bees usque favore tuo.
Quod tibi nigri, Jacobe, tuo nunc indimus Albo,
Candidum amore, tuum me fore semper, ait.
Dexham animumque tibi en, pedibusque carmisiis ore
Fallor! an accipies hic quoque fronte bonâ.

Ghy Soeck

Ghy soeckt Geleerder hand en gunst,
der Schilders en Poëeten kunst,
myn Vriend, en komt & seilt tot myt.
Ghy doolt; ich ben gheen van deez' dry:
A Pell' kent my in 't minste niet.
A Poll' my selden gunste biet.
Al sit ik nacht en dag, en hey,
En Bloch, en gins en weder Tey
Myn Sinnen, Musa my ontlent
En van myn haren Boel, sich wend:
En

En bij Geleerden haal ich niet:
Staeck u w' & soeckt. Doch echter sien,
Sult Ghy gedient syn met myn hand!
Sie' daar, neemt 's' heer. tot vriendschap pand:
En 't hert daarbij, vaarwel myn Heer,
x' Geef wat ick kan, x' en heb niet meer.
Le Taupae

Symb. vernaculum
„ Suy vous Le Redemptour,
Samuel Le Rousseau de
Hanau au Main.

Doctissimo Praestantissimoque Viro Dn. JACOBO HEY,
BLOCE, SS. Th. ac Ministerii Candidato eximio, Poëtae
insigni, et utraque lingua felicissimo, amico mihi pluri-
mum colendo, in infallibilem perpetuum duraturae
amicitiae σφραγίδα, L. M. P. Amstelodami, a. d. ∂∂.
Martii 3/13 anni salutiferae τῆς Παρθενοθαυμαστοτοκίας
cIↃIↃCLXII.
Samuel Rossaeus, Secundus, Flandro-Francus, Poëta L. Caesar.
x' φιλέλλην.
Invidiosa Fori Preperi quem pulpita, sacrum
Astrae, Genitor jus Verae ipse sequi: At
At sili decinxit vinclo
Propiore Thalia
Culta, sili placido pueri,
puitque sinu

x JCtus ac Poëta: etc. cui
plane δρυόπρος dicor.

op de zelfde trant
ter gedachtenisse van
D. Joannes Messu V.D.M. tot Gorinchem, en aldaar
overleeden in Slachtmaand, 1660.

Nu leeft gy daar gy niet kunt dwaalen,
En in u houwt het erf quaat op,
Dat van ons als een lieve pop
Geliefkoost werd in aardsche zaalen.
God wil dat ik uw byzyn derf!
En daar op hebt gy my begeeven:
'k misgunn u geen volmaakter leeven,
Maar 'k wensch, dat ik het ook verwerf!
Hoe moet gy by die Leeraars blinken,
Daar weet lust en onkunde stinken!

Non tibi securos praebet casa terrea somnos,
Ast humus, unde tibi terrea vita fuit.
Deposita est casa terrestris, casusque dolendos,
Ut nunquam caderes, finiit hora tibi.
Luminibus clausis dormis vigilasque, sed hoc fit
Aedibus in superis, illud in aede facis.!

Jac: Heybloc

Præbet somnos casa securos.

Om zunst wij in de ruimte dwalen.
Het kostlijk Word gekluisterd op;
Dus bid ik aan dees gonde pop,
En kuss' Apoll' in hare zalen.
En vraagd gij waarom dat ik derv
Mij in dit Groote-klein begeven?
Het is om staag in wensch te leven,
Dat ik maar schaduw-eer verwerv.
Als gij hier voor sitt honnen blinken,
Laat dan voor u geen schaduw' stinken.

Jacobo Heiblocq. Juveni Incomparabili,
in amicitiæ nunquam oblituranda tesseram
quantum potui, posui

Joannes Messu
prid. idus Martii, 1645.

Aan de Hooggeleerde Heer Jacob Heiblok.

Zij hebt geleerde Heer soo veel geleerde schriften,
Vol wijsheit en vernuft, bij een, dat ik mij schaam,
Bij zulke een deftig werke te stellen mijnen naam,
(Voor dezen wiert ik wel verrukt door ijdle driften)
Gelijk als een die heel verhet getroffen wert;
En niet op heter daat gevoelt zijn wondesmert,
Voor dat hij is behoelt. dit's mij ook wedervaren,
In d'edle poezij; nu wenschte ik wel te laat,
Dat menig rijmpie, vol van roole en ijdle praat,
Door mij in't licht gebracht, nooit niet geboorden waren.

Amst. 1663 den xviij Januarij

J. Bullaert.

רַב אָדָם יִקְרָא אִישׁ חַסְדּוֹ וְאִישׁ

אֱמוּנִים מִי יִמְצָא prov. 20. 6.

Quum sursum mundana rotent versentq; deorsum
Tunc tuis Solidè pro te subscribis? at heus tu
Quid tuti SOLIDIVE solo, quid conspicis æqui?
An quia vis SOLIDVS dici famamq; perennes
Horum quos dignos reputas hoc scribier Albo?
An quia quod vestris SOLIDVM placet auribus addant?
Dent alii mage digna tibi: mihi sufficit Heÿblocq
Album dum solidi, solide hoc quod nomen honestet

Vere te amantis & mirantis
Caspari Veltquisen.
Eccl. Veteraginens
administri.

Frons aperta
mens clausa
lingua parca
Fidere nulli. ...
Veteraquini 29. martii
1607.

225

Facta Testes.

Odimus imberbes vocem clamantis adesdum
Heus ignave, manum porrige, perge piger.
Cur male contenti ferula cum plectimur ictu
Flectimur: antiquum est, quæ nocuere docent.
Novimus; hinc studii carpuntur ab arbore fructus;
Spes erat ecce rei, res erit ecce spei.
Reddo quod accepi, fas verba rependere verbis
Vota simul votis, prima vel ima putes.
Plura cupis? totum me trado, sed undique tradant
Talia Discipuli, non tibi grata forent:
Non album foret hoc album, sit codicis instar,
Nec Schola sufficeret, nec satis una domus.

Doctissimo et Præstantissimo viro
Iacobo Heyblocq S.S. th. Cand. Poetæ eximio,
Olim Præceptori suo Honorando
hæc juvenilia apposuit

Amstelod. 13 Maji
1667.

Hermannus Menslage.

Amicitiæ Sacrum.

Ut nomen, Vir docte, meum scribatur in Albo,
In quo tot splendent magnorum nomina Vatum,
jure petis, tanquam nostri monumenta favoris;
Sed mea, crede mihi, tremuit manus, et titubante
Hos calamo scripsi versus, dum veneror illa
Solis ad exemplum radiantia Lumina, Stellas
Inter minores, quæ mundi hæc doctior ætas
Suspicit, & temere videor parere jubenti:
Attamen affectus rationem vicit, amoris,
Non Famæ nunc causam agimus, solus ille triumphet.

Al wie op Driff zandt bouwt, vliest syn Tydt en werck,
Het timmert aen de hell, en niet aen Christi kerck,
Wat op een ander groudt, als op de petra bouwt.
Maer die op Christum rust, die staen syn saechen stout.
Dat werck en waggelt noyt, en staet niet los en schockt:
Dan ist eerst wel ge heyt, dan ist met vrucht ge BLOCKt.

Revdo doctissoque viro D. Jacobo Heyblocq S.S. Th: C. & in florentissimo Amstelodamensium Gymnasio juventutis Moderatori meritissimo, in amicitiæ nunquam intermoriturae signum L. M. Q. adscripsi.

Amst: xiii Kal: Novemb. 1661. Joannes Nieuwenhusius.

Wat mannen sie ik in dit boek,
Wyl ik syn geestenhof doorsoek!
Hier schynt een hemelsch hof vol licht
Van sonne, maane, en starzesigt,
En alles geeft zo schoonen glans,
Slechts tot meer luisters eens mans.
Hoe past myn naam in deese saal?
Syn haars licht niet by zulk gestraal.
Neen, Heiblok, ik blyf hier van daan:
Een koopman mag by koopmans staan.

Joannes Six van Chandelier.

Παθήματα μαθήματα.

Quæ nocent, me docent.
Wat deert, Dat leert.

Maar.
Nae het lyden,
Komt verblyden.

Amoris et benevolentiæ testandæ
ergò, scribebam Viro doctissimo
D. Jacobo Heiblocio, Amstelodami
XVIII. Martij CIↃIↃCLXI.

Jacobus Lydius
Ects Dordrac.

Omnibus artibus instructissimo VIRO
D. JACOBO HEYBLOCK
S.S. Theologiae Candidato,
Poetae insigni, & Florentissimae juventutis Amstelodamensis Moderatori publico, ingeniorum excultori summo

amoris testandi ergo
haec paucula adscripsit
S. SIMONIDES. Ecclesiae
Roterodamensis.

Aen deselve.

Ja ach voort, Vermaerde Man, de Christen-
Jeugt te bouwen
En met uw goede leere haer hertes te
bezouwen,
Denck eens die heylig zaet, en Borger-
tjens oyfoch
Voor t' Hemels vaderlant, heeft die
Zyeleff geblockt!

Etenim Philosophum nutris,
pugilemqi ac caelorum civem
instituis. Chrysost. de educand.
liberis.

L. vander Helst. f
A.o. 1663.

de kristen kerche.

d.on Jacob. Aan heÿblock.

de ware kerch, is hout noch steen,
noch zigt baarlÿk, door mensche vonden,
gebout, gevestigt, neen, o neen.
wie dit droomdt, bout op losse gronde,
d'onfeÿlbaar heÿt, van haaren stant,
staat vast, in godt te recht te kenne,
en ~~[illegible]~~ Jesus die de hooft croon spandt
der kerche. zoo doraalde penne,
en twalef stammen, hooft, voor hooft,

getüygen door hun heylge blaadren.
dit weezen, hun voor heen belooft,
rust op d'apostelen, en vaadren.
onwickbre stylen van godts huys,
en kerck, en stant, en waare weezen.
gedoopt in t bloedt en met het cruys
geteekent, en in tot gereezen;
de hel en afgront selfs ten trots.
gewelt van poorte, staalt muuren,
zoo rust die kruys kerck, op dien Rots;
die alle eeuwen zal verduuren.
waar gy dit teeken vint en merck.
daar is godts huys, de waare kerck.

den 25 septemb. 1664:

F Asselyn.

234

Sublimis et Amus

Ornatissimo et Optime spei Juveni
Jacobo Heiblocio Amstelodamensi
S. Theologiae studioso ingenuo. be-
nevolentiae testandae gratiâ lubens scripsi

12. July 1645.

Jacobus Triglandius

Mijn Heer Heijblock ick versoeck
wilt mijn doen met gunst beschouwen
Heb ick eens beklaedt u boeck
wilt het mijn ten besten houwen
soo ick hier in heb misdaen
wilt het daer om niet versmaen
maer neemt 't van u dienaer aen
ick ben bereet een ander tijt
te dienen u met meerder vlijt
U E D Ee vrient Joannes Cool

236

Deum ac immortalitatem cogitemus,
cetera omnia fluxa et caduca sunt.

ornatissimo ac prestantissimo
iuueni, Jacobo heyblokio,
bene uolentie testande ergo
scribebam. Hagle Comitum
29. Nouembris.
1695 Jacobus Cats

Hij is de onwiselste die leeft
en sijn 5 sinnen niet en heeft
alst wel geblockt wert en gezeyt
verwaght ment Loon in Eeuwigheyt
dit wensch ick u Heerdamen
dat ghij moogt hebben t Douwenste
u Trouwe sorge en goede waght
Laat u niet Rusten dagh nogh Naght
t betragten van u grooten naam
maakt u tot Godes vrient bequaem
dit wensch ick u vijt gulle drieft
neemt dogh in danck mijn klijne gift
Sara van Sijlde

238

Aan den vermaarden Latijnschen Leermeester

Jacobus Heijblock.

In tenui labor, at tenuis non gloria.

De Spraak-kunst is de grond, waar op dat hecht en vast
Der Musen Tempelbouw tot aan de wolken wast;
Waar't ook aen desen grond ontbreken mag of schorten,
Dan staet de Tempelbouw der Musen in te storten:
Ghij, Jacob, die dien grond dan in de jonckheijd legt,
Mooyt van uwen Tempelbouw den Heijblock sijn gesegt.

Jn Amsteldam, 18 Februarij,
1660.

J. de Decker.

x cuius fundamenta nisi quis fideliter jecerit, quicquid superstruxeris, corruet
FAB. Lib. 1. cap. 4.

Joannes Cool
in Amsterdam
de 9 novembris
Anno 1678

Βραβεῖον ἀρετῆς ἐστὶν εὐπαιδευσία. Menan.

Ut maximi Medici minores quoqꝫ morbos optimè sanant, ita doctissimi praeceptores et minima optimè docent. Eras. in Simil.

Mijn meester bez ich, sey dez Grooten Alexander,
Niet minder schuldigh als myn vader: dese gaf
Mij wel't beginsel van het leven, maer den ander
Daer quam mij het begin van wel te leven af.

Haec paucula, hae male exaratae lineae,
Vir erudite, sunto symbolum mei
Affectus in te, sis mihi ignotus licet:
Bonos amore prosequor, doctos colo.

I. Westerbaen.

In meo Ockenburgico, prid. Id. Septemb. clɔ. lɔ. CLX.

Pie docto Docteque pio Viro,

D. IACOBO HEIJBLOKK.

S.S. Theol. Candidato

Scolæ Pubicæ præceptori literato

ac Poetæ Eximio.

Fistucæ moles Facili Conamine nunquam
Tollitur in Altum, nec valet ægra manus
Virtutes Jacobe Tuas Extollere versu,
Dum me posse nego, sat, voluisse, scio
In scena insuetus vellemne Poeta videri,
Insanis, merito dixeris ipse mihi.
Fonte Caballino nunquam labra lota fuerunt,
Hoc Amor Extorsit, quod mihi vena fluat.
Omnia vincit Amor, moremqs in me superavit.
Affectus specimen Hoc tibi semper erit
Insolens, non invitus tamen
posui

Petrus Leupenius

Anno partæ salutis
CIↃCICLXVII
Tertio nonarum May

Δεῖ δ' μόνον τὴν πράξιν εἶναι καλὴν καὶ δικαίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν δόξαν ἀφ' ἧς πράττεται μόνιμον, καὶ ἀμετάπτωτον πράττωμεν δοκιμάσαντες. Plutarch. in Timol.

Corporis excellens oculos oblectat imago,
An minus ingenuæ mentis imago juvat?
Si majus fateare, bene est; Tibi pingere talem,
Ut fas est, volui mente manuq; typum.
Quid superest, dum nos sejuncti vivimus ambo,
Tuq; animi poscis pignora certa mei?
Ecce fidem, meruit tua quam quoq; mutua, nostram,
Semper inoffensam quam Tibi crede fidem.

Viro reverendo
D. JACOBO HEYBLOK,
SS. Minist. Candid. &c
pauca hæc in prolixi affectus
tesseram pro more suo poëtico
e. m. q. litare voluit
JOANNES Leonardi BLASIUS, JCtus.

Symbol.
MEDITANDO.
Hagæ-Comitis.
A. d. VI. Kalend. Februar.
CIƆIƆC LXII.

2444

Δῶρα καὶ θυσίαι θεὸν οὐ τιμῶσιν,
ἀναθήματα θεὸν οὐ κοσμεῖ· ἀλλὰ τὸ
ἐνθεὸν φρόνημα διαρκῶς συνάπτει θεῷ·
χωρεῖν γὰρ ἀνάγκη τὸ ὅμοιον πρὸς τὸ ὅμοιον·

Symbola docta tuum decorant Beiblocke libellum,
at tua te virtus, mensque, animusque magis.
te pius a teneris genitor mihi cognitus olim,
devovit patriae, civibus, atque Deo.
Tu Patriam, civesque Iuvas, Dominoque Deoque
grata facis; tua mens sufficit una tribus.

248

Aan den Heer Jakób Heÿblók.

Wat is den Mens alleen: daar valt niet om te Schaachen,
Dies vindt ick geen pertuur, zoo moet ick 't Schaachen staachen.

Antwoord.
Nunquam hodie effugies.

Braÿ. jn Haerlem
den 28.e July 1661.

Ik schaakte ook wel eer na regels van dis kunst,
En won of door vernuft, of door gelük, of gunst.
Vernuft, Gelük en Gunst U al schynt toegedaan,
Wÿl niemand hier met U het schaakken durft bestaan.
Gÿ sit te lang en peÿnst en dit maakt elk verdacht.
Maar echter ik tree tos en nader onverwacht.
Doch eer ik uws gelÿk sla handen aan het stuk,
Keer met uw blaadjen om het blaadje van gelük.

Ets

Braij 1661.
A. Haerlem.

De Koningk staat dan vast en weet niet uyt te raakken.
Dus most ik met myn Paard de Koninginne schaakken.
Wat dunkt u Schaaker, sey, hebt gy pertuur gevonden?
So Gy my Meester keurt, so sey uyt wisse gronden,
En staak het schaakken, nu ik 't stuk heb best gevat,
Hy maakt my d' eerste trek schaak-mat en schaakken ma

Meditando
JOAN. BLASIUS, Advt

's Graven-Hage.
Desen 26 van Lou-maand.
1662.

250

Ἡ εὐσέβεια μετ' αὐταρκείας μέγας ὁ πορισμός. 1. Tim. 6. 6.

Integer Heÿbloci, sine quô mea mortua vita,
Qui palmam in studÿs & pietate refers.
Absterrent penitus me lumina tanta Virorum,
Præ quorum radÿs pagina quæque micat:
Offuscor, titubat calamus, manus hæsitat ægra,
Officiumque mihi denegat illa suum.
Ipse tamen velut umbra, sequor, non passibus æquis,
Da veniam, balbô si nimis ore loquar.
Fallimur: haud artem liber hic, sed corda requirit,
Carmina quapropter liberiora damus;
Et vobis animi penetralia pandimus una
Intima, quæ tibi per sæcula cuncta patent.
Albâ mente tuô scribo dum nomen in albô,
Affectus summi candida signa vides:

Sejungantq́ß licet nos intervalla locorum,
Juncta tamen vivet mutua nostra fides.
Semper ero, qui semper eram, tibi fidus Orestes,
Et tuus ex toto pectore

Fabricius.
Amstelo-Bar.

Qui haec paucula qualiacunq́ß, doctrinâ
admodum & pietate conspicuo viro d.
Jacobo Heijblok S.S. Minist. Candid.
Pyladi suo suavissimo, in amicitiae nunquam
intermoriturae ἀναμφισβήτητον τεκμήριον
L. M. Q.
P.
Amsteldami XIV Kal. April.
A°: Χριστογονίας CIↃ IↃCLVII.

Soind ick tot ni Loff iet stichtes:
Jacob: op dit kleyne blat:
neen: in rijmen off in dichten
ni wie Loff niet wert om vut.
Wil mij iemant dan noch vrugen:
wuerom ick dit heb gedaen,
t'is nijt emmel welbehagen:
om in Heijblockx bouck te staen.

πρὸς σώζειν τὴν φιλίαν ἐτίθην

Bernardus Rhijnsdijck
Amstelod. 19 April 1667.

δευτέραι
φροντίδες
σοφώτεραι.

254a

2546

Bijbloos,
verhandelende
de B-Teijdologie

Het spoor van zwigt het
uitdelijk onv-aërmd,
; noch Dood in stof.
wer-waërmd.
te begrijpelijk wert,
Licht te paarg;
nooijt door-gront en
wert,

254 C

In plaat van wedere-
alle Reijsbloeq, die
in Rouw of ~~Pijn~~
Kooijt waert sijn
Bij Gouwe van Twee

ja mijn waerdigh
Amtt

aende Zoom zoom t
den 1 Jannuarij 1660

254 d

Emblema in
Reverendum ac Excultissimum VIRUM
D. IACOBUM HEIBLOCQ. Amstelod. &c.
Theologum simul, ac Poëtam.

Quæritur: An sacro prohibendum limine carmen?
Asserit hic; negat hic; Cum sale cocta juvant.
Ingenio procul hinc sua fabrica. Sat sibi virtus.
Ante, quod ornandum est, deficit. illa prior.
Alter: Dona Dei nuncquam contraria: Mentes
Culmina delicijs ad pia posse trahi.
Absq; sale incoctam (fateor) dare carminis offam
Exponit vafris mystica verba viris.
Ast sacro flores qui carptos colligit horto,
Punctum, si sapiens seligat, omne tulit.

Ultrajecti
v.° Novemb
CIƆIƆCLXII.

PETRUS à BALEN. S.M.C.

Amico integerrimo, Collegæ optimo

D. Iacobo Heyblocio S.S. Minist: Cand:

Quod petis, *Iacob* habeas, amicè
Carmen. At dotes animi modesti
Persequar versu? Satis est fateri.
Æmulor illas.

I. Costerus.

Sooc Rüst.

MDCLX.
xii. *Martij.*

Μηδένα φίλον ποιοῦ, πρὶν ἂν ἐξετάσῃς πῶς κέχρηθ τοῖς προτέροις φίλοις.

In eligendo Amico diu, multumque deliberaj si inveneris, tene.

Heiblogui à nostra tu suppellectile quidquam Queris? et à Musa mutua verba petis? Scilicet in tenebris, ac in squallore, Juventus Musa jacet, solitum nec tenet illa locum.

Dudumque ad Clarios mandavi carmina fontes,
Ultimaque Aonio basia missa choro.
Non igitur multis (quia desunt) vocibus utar;
Sed paucis animum significabo meum:
Irriget, exornet, foveat labra, tempora, corpus
Vino, Prole, cibo Bacchus, Amica, Ceres.

Τῆς φιλίας ἕνεκα
posui
Joannes Vander Haghe.

Veteraquini
pridie nonas
Aprilis 1667.

μετὰ τὰ πεινὸς ἀρχιεπίσκοπος μητροπολίτης ἐφέσου, ὑπέρτιμος ἐξάρχος πάσης ἀσίας, τῷ εὐγενεστάτῳ ἠλογιωτάτῳ κυρίῳ Ἰακώβῳ Ἐτβλόκι, χάριν καὶ εὐλογίαν παρὰ θεοῦ· ἐ εὐχὴν παρὰ τῆς ἡμῶν ταπεινότητος.

Μακάριος ἀνὴρ ὃς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ ἀσεβῶν.

HEIBLOCQ, Amstely dùm per tria lustra Lycæj
Fundamenta locas; et sine pube gregem
Ædificas Temploq Foro, Patriæq Patriq:
Conveniunt Rebus Nomina digna suis.

Amicitiæ ergò P.

Prid. Kalend. May. 1663.

Franciscus de Vicq MDr. Amstelredamensis.

יהוה מנת-חלקי

Ὡς καιρὸν ἔχομεν ἐργαζώμεθα τὸ ἀγαθόν.

Ætas nostra benè disponenti multum patet.

Ornatiss. & erudito juveni Jacobo Heiblocio
Amstelodamensi, hoc memoriæ & benevolentiæ
testimonium adscripsi, Hagæ comitis, III. Kal. Decemb.
~~MDCXXV~~ MDCXLV. Andreas Rivetus.

In effigiem
nobilissimæ doctissimæque
Virginis
A. M. à Schúrman
mihi ab eâ missam.

Hoc ore, linguis virgo quibuslibet
Oracla quævis edidit! hæc tripus
Rhenanus! omnes unde possint
Doctiùs & meliùs reclire.

Jac: Huyblocq.

Amstelod.
Non. novembr.
1660.

يَوْمٌ وَاحِدٌ لِّلْعَالِمِ أَخْيَرُ مِنَ ٱلْحَيَاةِ
كُلِّهَا لِلْجَاهِلِ ۞

Symb:

Ὁ ἐμὸς ἔρως ἐσταύρωσθ.

A. M. à Schurman

266a

266 b

8

Tanta fides cælo, tanta est fiducia, divæ
Hoccinæ Schurmannæ vultus in ære micet?
Disce gravis, Sculptor, quæ sit Vesania cæpti:
Hæc, ais, hæc ævi Sideris umbra tui est?
Tun' similem præstes ætas cui nulla secundam
Edidit, et non est ulla datura parem?

CONSTANTER.

Salust. in bello Cat.

Frustrà niti et se fatigando nihil nisi odium quærere, extremæ dementiæ est.

Præstantissimo doctissimoque Viro, Dno. Jacobo Heyblockio S.S. Theolog: Candidato,

L. P.

Corns. Boey. Hollandiæ, Zeelandiæ frisiæq; Advocatus fisci et Procurator Generalis.

Hagæ. 15. Sept. 1660.

Wien lust een geestlyck huijs te bouwen,
Die vat dit Heyblock by der hant,
Het sal hem nimmermeer berouwen
T'geen op Syn gronden wert geplant.
De gront-paal bestaet uijt Godts vreese,
De Kalck en steen is t'eeuwigh woort;
U Bouw-heer d'heilge Geest wil wesen,
En Jesus de wegh, en de Poort.

Accipe sinceri hoc cordis τεκμήριον, & me,
Dilige, forsan & hæc olim meminisse juvabit.

Decimo Kal. Maij
1663.

Spectatæ Virtutis, & eruditionis Viro
Do. Jacobo Heyblock Præceptori quondam
suo de se, suisq; plurimum merito
Grati animi testandi Ergo posuit
Gerardus de Penyn. Mr. Amstelo-Bat.

J: Gorter.

271

Conveniunt rebus Nomina SÆPE Suis.

Out Romen [eerst LATINUS Rijk
Waer uit de FENIX-TAEL der volken,
De Spraek-kunst sonder ga, gelijk
Haer Stijtbre Naem drong door de wolken]
Lagh reddeloos, als Babilon
Verwart. de Moeder aller talen,
Doordringende als een uchtend Son
Uit 't Oost na 't Westen, en de palen
Van 't Noort naekt, en onkunde Zuit,
Scheen recht een baiaert sonder orden.
Rechtschapenheit in Spraek had uit,
Men wist nan wat hier van son worden,
Als een verwarring door elkaer.
De hooft en hof-Taal aller talen,
De Spraek-kunst liep groot hals-gevaer;
Toens uit Latinus lant en palen
Verstrekt een dwael-spraek in Enroop,
Daer sy verxremt, ontaert in woorden,
Haer glans derft, als in d' ommeloop
De son haer luister mist in 't Noorden,
Soo lang by Sweed, en Goth, en Deen,
En Brit, en Gallier in 't dolen
Gehanthaeft, tots in suiverheên
Van uitspraek groeid in heibloeqs scholen.

De Stad, die midden in de Stroom
Van Y en Amstel, als den Tiber
Verstrekt de hof-tael van Ont Room
Een toevlucht, en bevrijt voor d' iber,
Dee op haer holle-Lant en gront
Een School op twalef-hooftpilaren
Gesticht, door heiblocqs hant en mont
De gront-pael heien en bewaren.
Waer uit de wetenschap van God,
[Als sy in JAKOB woonde] en wetten,
Rechtvaerdigheit, en heilgenot
Des heel-kunst sigh komt voort te setten.

Dus LEERTMEN uit de SCHRANDERHEEN
Van JAKOB d' AMSTELKERK opbouwen;
En heiblocq 't school-begin vertrouwen.
De Naem en daet komt overeen.

ROMANAM Condere Linguam
Tantæ Molis erat.

Jn Omen et Nomen
d°. JAKOB HEIBLOCQS
Eruditiorum Ordini adjungebam
JOAN NEUYEN. Med. doct^r.

274

274 b

Aen de Zerwaerdighen, en
Hooghgeleerden, Heere.
Myn Heere Iacob Heyblokq.

Dichters, schilders, en geleerden,
Heyblokqs Nambroek recht geeerden;
een recht schatter van de Kon,
achtervolghtse met sijn gant;
Heyblokq; wil dan niet vermaeden
dat in deeß konstrijke blaeden
van uw eertijts leerlinghs handt,
deese meyboom wort geplant.

Tot danckbaerheyd van een
Leerlingh, neeven sijn Meester
heeft dit gestelt.

Joannes Leupenius
den 5 Majus
1667.

Verschooning.

Heÿblocq 'k wenschte mij nu wel
konst, en Veetschap van Apell:
om u konst lust te versaden,
maar vergeeft me, k heb de bladen
niet betekent, maar bekladt,
Zoch Indien u wijsheyt schadt
niet tgewicht van t kranck vermogen
maar t wel willen, k sal dan pogen,
onder uwe gunst, met vlijt
schuÿlende, te sijn Altijt

V.E. dienstwillige
vrind.
Gerbr. van den Eeckhoudt.

Amsterdam 21. Juni.
Ao. 1654.

G. Van der Eeckhout

2000

282 Aan. Dom. Jacobus Heÿblocq
op de schilderkonst
van
Joannis Vander Cappelle
Bÿ hem selfs
uÿt Eÿgen Lust Geleert

Het schoon Int Choor van dees Capell.
Seeds tÿber lesse oÿt wierd geleesen
noch schijnt Indees de Const verresen
des verconstigen Apell.

Gerbr Vand Eeckhout

Anno 1654.
29 Junius } Amsterdam

J. V. Cappelle

P D Walz
285

206

PDW
287

2088

Enumerat Miles vulnera

290

Amicitiæ Signum

293

294

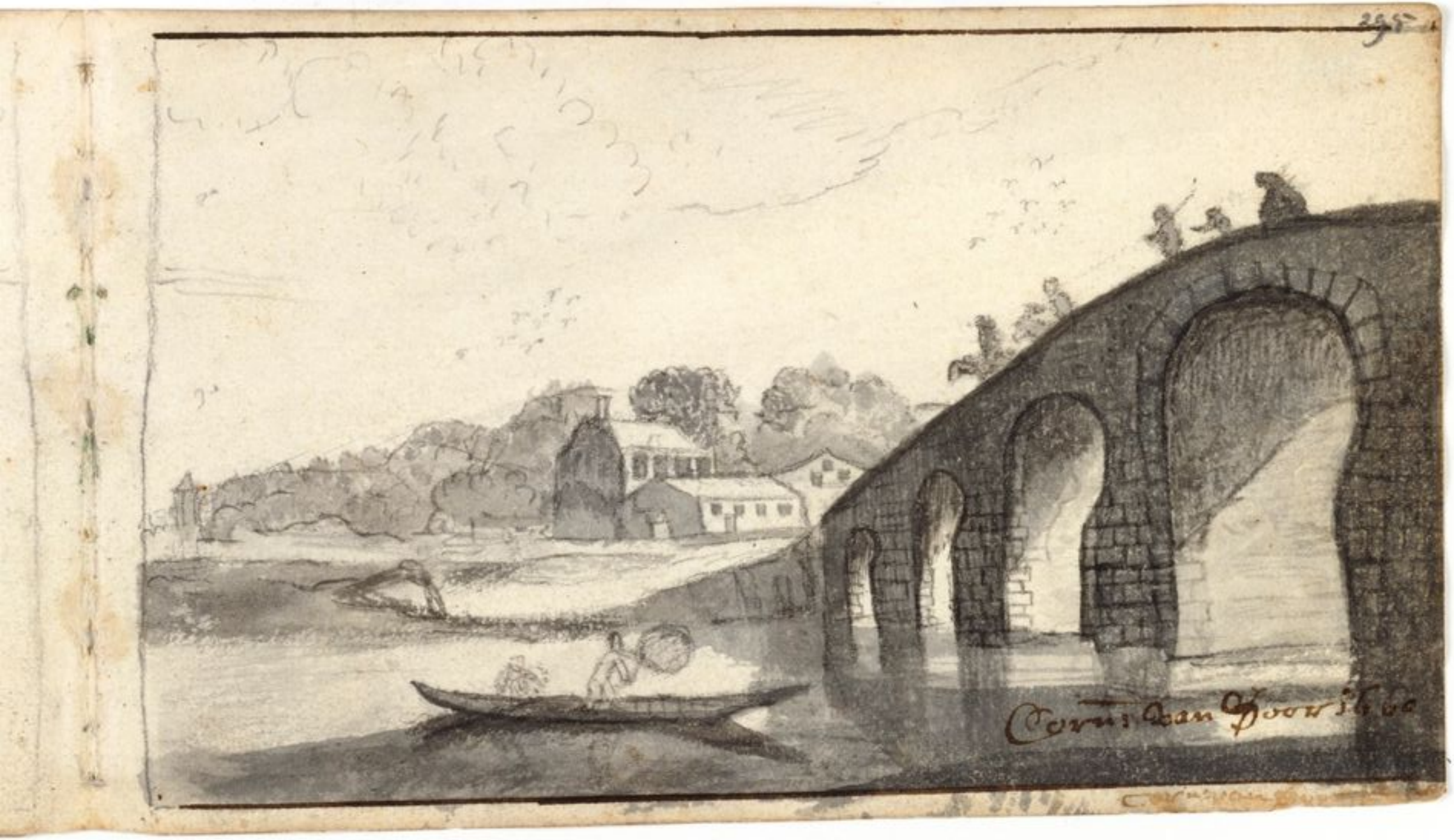
295
Corn: van Hoorn 1660

296

Sepulchrum Neronis
prope Romam.

Les faims, le vin, le jeu, la harpe, la Musique
Le feu, le fer, le sang, la passion lubrique
Et tous les maux éclos des goufres d'Acheron,
L'inceste, le larcin, l'orgueil, le parricide
Sont tes plus doux ébats, detestable Neron.
Et te font a la fin de toy mesme homicide.

157

Non è Sana ogni gioia,
Nè mal ciò che v'annoia.
Quello è vero gioire,
Che nasce da virtù. dopo il Soffrire.

par mostrare la
mia affectione verso
il accorto et molto savio
Sig.re J. Haÿblock. jo hò
posto questo verso.

J. Vander Does.

M.D.C.LXVI Non: Octo.

C. De. Rooy

300

Navita de ventis

De Taurio narrat Krator

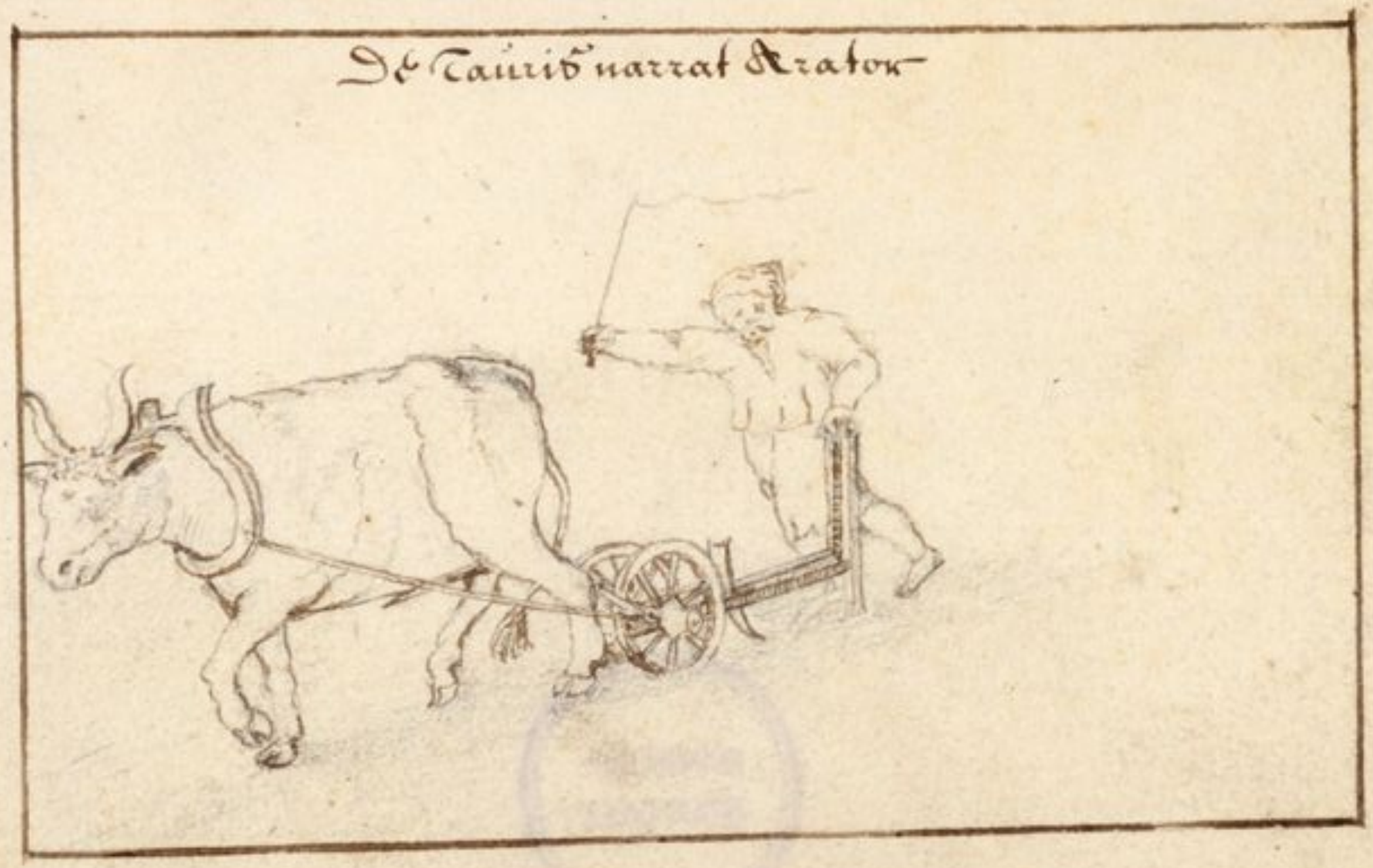

304

KONINKLIJKE
BIBLIOTHEEK

304a

304 b

301

306

307

308

3ov

310